

БАЧУ ВАШ БІЛЬ

КИЇВ

2011

УДК 615.8–051(082.2)

ББК 53.53.+28.071(4УКР)я43

Б 32

Таїсія Шаповаленко

Б 32 Бачу ваш біль. – К. : Видавництво, 2011. - 138 с.

ISBN

До книги «Бачу ваш біль» увійшли публікації про феномен лікаря-цілителя Тамари Колотенко, надруковані останніми роками в періодичних виданнях. Автори публікацій – далекі від містики – пропонують читачеві цікаві факти, роздуми, наукові розвідки, що стосуються сфери екстрасенсорики, біоенергетики, медицини. У книзі вміщено рецепти, яким віддає перевагу у своїй роботі лікар Тамара Колотенко.

ББК 53.53.+28.071(4УКР)я43

ISBN

©

За стародавньою легендою, люди колись мали 48 почуттів і сприймали світ як боги. Проте люди почали зловживати своїми можливостями, і тоді боги вирішили не ризикувати. Вони позбавили їх чудового дару, лишивши тільки 5 почуттів і особливе «містичне» шосте – інтуїцію. Не обмежили вони в почуттях лише окремих людей, наділивши їх особливими талантами, натхненням, фантазією, що підносять особистість до надзвичайних можливостей.

Рідкісні, феноменальні можливості має і професійний лікар Тамара Колотенко, людина-рентген, яка, за словами видатного вченого Григорія Костюка, «своє велике обдаровання уміє поєднувати з наукою та медициною й віддавати щедро для добра людям».

Світ людини – найбільша загадка і найбільша мудрість. І хоча ключа до розгадування його ще немає, не відкидатимемо те, чого не можемо пояснити, принаймні, сьогодні.

ДО ІНШИХ БЕРЕГІВ

Ну, і на чому ми зупинилися?.. Ми – себто як цивілізація. Тобто, що ми маємо на сьогодні, так би мовити, в підсумку. Оглядаючись на пройдений шлях, підсумовуючи його. Скільки там у нас було історичного часу? Те, що згадано як «до нашої ери», себто, напевне, у якийсь спосіб зафіксовано (сліди господарської діяльності, дива архітектурні, письменна?). Так, це 7–11 тисячоліттів, що, як вважає багато вчених, і є визначеним циклом існування й життєздатності окремо взятої цивілізації, принаймні, в Сонячній системі, бо ще окремішньо взяті цивілізації (шумерська, вавилонська, еллінська) існували й того менше. А планетарна, як ото вказано вище, приблизно стільки.

Це не значить, що до нашої цивілізації не було інших, що зникли в силу тих чи інших причин, адже сліди глобально-природних катастроф наявні. Та й Всесвіт не дрімав, запалюючи й гасячи зірки, діючи своїм могуттям на

маленьку Землю. Це не значить, що наша цивілізація йшла єдино правильним шляхом розвитку, самозберігаючись.

А власне, таких шляхів розвитку є тільки два: духовно-гуманістичний і технологічний. Можете заперечити – є ще і третій варіант: гармонійне, діалектичне поєднання першого й другого, адже нічого, мовляв, на світі не буває в чистому вигляді. Однак третій шлях – він і є третій шлях: на історичній дорозі такого компромісного прогресу періодично бере гору над своїм супротивником все-таки щось одне, і починає насаджувати свої цінності. Останній форпост древньої Середземноморської культури – величний Рим – упав під ударами північних варварів: організованих, бездуховних, прагматичних.

Останні, в свою чергу, заразившись бацилами решток культури, що буйно висіялася в їхніх свіжих, природних, не перекручених різними філософіями мізках, так раптово рвонули вперед, що, вигадавши ткацькі верстати, купу механізмів, а головне, парову машину, змусивши трудитися на себе неживе, – непомітно поховали блискуче середньовічне Відродження Духу людського, наглухо забивши труну цвяхами новітніх технологій, мотиваціями розвитку яких служили і служать: безпека власна та близь-

ких від зовнішніх посягань, капітал як надійний ґрунт під ногами і гарант свободи, тільки вже як вияву крайнього індивідуалізму: «Оце поки – моє!» І це характерно як для окремої людини, так і для державоутворень. Хоч пиши трактат: «Американці (янки) як дзеркало США».

Може, так і треба, щоб Дух і Матерія вічно перебували в безкомпромісному протистоянні, час від часу беручи на себе превалюючі функції, коли того вимагали інтереси народу чи групи народів.

Але ж ми пережили і крайнощі. Приміром, із боку духовності (виходячи з найкращих побажань) наймогутніша за часів середньовіччя європейська католицька церква запровадила інквізицію, заактувавши не тільки досягнення науки, культури, а й своїх же праведників і прихильників. Довга ніч чорною сутанною висіла над Європою. І все заради чистоти Віри і... Духу. У цей же час на Сході Московія гноїла своїх стратотерпців у смердючих ямах, спалювала в зрубах, морила голодом, тисячами вішала і топила ченців-схимників на Соловках... також для утвердження істинного Бога. Католицька церква вибачилася перед світом за власні злочини, московська – ні. Вона про них не згадує. Натомість висвячує до сонму безсмертних часом із репутацією не зовсім...

(Оце, кажу принагідно, єдине лихо, що обминуло Україну. Ні, міжконфесійні (католики – православні) конфлікти були – і не тільки за круглим столом... Але того атавістичного протистояння між духовним (або ж усередині самого духовного) і прагматичним, матеріальним – не було!).

Ми не знаємо, хто винайшов колесо. Але це був перший принциповий винахід, із якого, власне, почався розкручуватись прогрес. Не опанування вогнем – вогонь завжди був поряд як продукт пожеж – не приручення тварин (у первісному світі вони співіснували з людьми мало не на інтуїтивному рівні), тобто проблем у цьому не було, – а просте, як сонце, колесо, було головною, рушійною силою. Неживе покотилося, взявши на себе купу обов'язків. Коли до нього, колеса, доєдналися приручена пара, а згодом – електрика, то світ став таким, яким ми його бачимо сьогодні, на початку третього тисячоліття.

Словом, наша цивілізація пішла (а сьогодні і є такою з абсолютно виявленими рисами) технологічним шляхом. Незважаючи на окремі сплески Духу в древній Елладі, феномени Відродження, німецької класичної філософії чи останнього злету культури мистецтва («срібний вік») кінця XIX – початку XX сто-

ліття. Перша світова війна безповоротно відсунула духовний розвиток людства, може, й далі, ніж на другий план.

Ми не випадково згадали війну. Вона, а не реклама, скажімо, є рушієм технічного прогресу. Принаймні, так було до цього часу. Або, сказати б, боротьба за виживання (як не парадоксально) на вищому, суспільному, рівні. Не окремої особи, сім'ї, а виживання націй, народів, держав, в інтересах яких перше часто беззастережно приноситься в жертву.

Так було завжди, ще за родів і племен. Бо всім соціальним утворенням – від тих же племен до окремих держав – для існування потрібен життєвий простір, продукти харчування, одіж, дах над головою. Отож той, хто краще технічно оснащений, того й зверху. Додамо до цього природні умови, клімат (а для більшості землян місця заселення досить суворі) і зрозуміємо: для того, щоб вижити, люди просто змушені були постійно вдосконалювати знаряддя боротьби та праці. А в острівних племен, десь там типу Папуа-Гвінея, на вічнозелених і вічноплодющих землях не було особливих стимулів для розвитку, і дожили вони до нашого часу в тому ж дитячому стані, що й тисячу років тому. І острівна закритість, герметичність цих народів – не причина такої відсталості, бо чого

ж напружуватись, коли їжа під ногами і над головою, а житло під кожним кущем чи пальмою. А сутички з такими самими сусідами не вимагають особливої екіпіровки. Заперечать: а як же народи крайньої Півночі? Там же умови проживання такі, що, згідно зі сказаним, живущі там мали б стати лідерами технологічного прогресу, а вони на тому ж рівні, що й тубільці. Але ж там жодних можливостей для розвитку бодай металургії, простори не для автомобілів і паровозів, навіть із деревиною напруга.

От чому всі ми породжені й виплекані саме технологічною цивілізацією, яку ще більше вдосконалюємо, аби смачніше їсти, комфортно почуватися в навколишньому середовищі, споживати якомога більше благ для душі й тіла. Так що це стало нашою ідеєю фікс, нашим буденним світоглядом.

Воно не таке й страшне, оте походження, якби... якби у якийсь там період хтось там ідесь не вирішив, що оборони власних інтересів замало, коли успішний напад може принести більше зиску.

Власне, взяти в сусіди більше, ніж потрібно для прожиття, «з запасом». А чим більше є, тим більше хочеться... агресію ж можна виправдати будь-якою ідеологією, звичайно, всезагаль-

ною, тотальною: чи то світова революція во ім'я свободи, рівності й братерства, чи звільнення планети від другосортної людності. Байдуже — все одно війна всіх з усіма. І в оправдання — мільйони трактатів про моральність і духовність.

Ось на цьому ми сьогодні й зупинилися. Вище сказане для того, аби зробити деякі висновки. Перший — світова технологічна цивілізація розвивалася, стимулювалася суто воєнними потребами, що вже само по собі аморально. Правда, видатні вчені так не думали. Конструюючи літаки й ракети, вони марили космічними мандрями, та вийшло, як завжди: винаходи спершу апробовувалися на полі бою, бо то була перевага, а у вояк і зацікавлених осіб були гроші. Ядерники проникали в глибину, сутність матерії, до першоджерел, так би мовити, а вийшла спочатку елементарна ядерна бомба...

Результат сумний: як би ще не удосконалювати космічні кораблі сучасного типу, за межі Сонячної системи не вирватись: часу людського життя не вистачить... Ну, а використання ядерної зброї — то взагалі кінець життя на Землі. Що воно таке, навіть у «мирних цілях», показав Чорнобиль. І ще довго показуватиме.

Але й не відкидаймо огульно досягнень технологічної цивілізації: все-таки нам легше

живеться, безпечніше, швидше їздитися й літається, а через інтернет можемо поспілкуватися з ким завгодно на планеті. А які операції роблять хірурги? А генетики вже клонують овечок? А... Є, є великі відкриття, і будуть ще. Біда в іншому: все це на базі вже відомого, сталих методик і концепцій, хай і останніх. Це те ж саме, що на базі механіки Ньютона і K^0 виникло одне, а на базі — електрики — інше. Яка наступна «база»? Її не видно. Отож висновок другий — ця технологічна цивілізація невдовзі опиниться в тупику. Кінцева зупинка. Далі колії не прокладено.

Із перону останнього вокзалу видно туман, а за ним — усущіль темрява. Але все є! Мир на Землі (ці б слова та Богові у вуха), спокій, ситість, симпатичні роботенята стрижуть кігті на ногах. Далі — лінь тіла й душі, байдужість, розтління, смерть. Так загинула Римська імперія, наситившись по зав'язку. Бо зникла Велика Мета — одвічного руху вперед. У концептуальних світоглядних уявленнях римлян думка далі ідеї простого колеса не сягала. Вони придумали п'яте до воза еволюції: сибаритство, гедонізм, розваги. Про результат уже згадувалося.

На щастя, вони тоді були, хай і великою, але тільки частиною людства. І плодами їхньої праці скористалися інші.

Швидкість колеса обмежується можливостями тварин, що тягнуть воза. Як довго й далеко можна їхати (за великим рахунком, рухати цивілізацію, бо швидкість розвитку цивілізації залежить від швидкості обміну інформації між її складовими й природою; що краще — швидше чи повільніше, то вже інша річ), — також залежить від стану живої сили.

Це — перший, простий і надійний, очевидний часово-просторовий континуум, у якому звершується та чи інша цивілізація, бо спільної, земної, ще немає: вона ще фрагментарна, в Китаї винаходять порох, а Європа Західна зайнята, скажімо, арбалетами.

У певний час приходять «впокорена пара», паровий двигун — і швидкості змінюються. З'являється дещо інший часово-просторовий континуум, але так само зримий і зрозумілий як і «колісний». Закони механіки, ті ж самі, тільки вони більше уточнюють, подрібнюються — залежно від потреб. Класична механіка — та й годі!

Направлений електричний струм, хоч природа його й до сьогодні до кінця не прояснена, — це вже значно динамінізований часово-просторовий континуум, у якому маємо щастя проживати і ми. Електрика (300000 км/сек — рух

електрона, радіохвилі, світла) – бездонне море для відкриттів і винаходів, але в межах отих 300000... Як мовилося вище – тупичок, принаймні, в концепційному, загальнофілософському смислі: вище себе не стрибнеш.

То що – нас чекає доля Римської – і її подібних – цивілізацій? Ні, бо то були більш-менш закриті системи, а такі системи приречені на виродження. Сьогодні, незважаючи на державні, релігійні, расові й інші відмінності, можна вважати планетарне людство як цивілізацію. Єдину. Бо між усіма її фрагментами, сегментами, частинами можливий (і значною мірою є) однакової інтенсивності обмін інформацією в повному розумінні цього терміну і, відповідно, енергією. За принципом: білий ведмідь на Північному полюсі придумав льодяні лижі. Ага, а ми, пінгвіни, на Південному, зробимо завтра плавзасоби з пір'я.

Як наша Земля, маленька частинка Всесвіту, живе за його законами (що поширюються й на нас, грішних, тільки ми, прагматики, не хочемо цього розуміти), еволюціонує разом із ним і переживає одночасно космічні перетурбації, і рух цей одвічний, так і людство як система, що самоорганізовується і самозберігається, не може припинити свого існування через якусь там вичерпання (хай і головної як на сьо-

годні) концепції смислу самого існування.

Помітно і неозброєним оком, що швидкості розвитку цивілізації в кожному з фазових часово-просторових континуумах піднімалися по зростаючій, поки не вперлися в граничні 300000... Тому логічно було б припустити, що нова «база» як стимул, реактив і мотив подальшого еволюціонування людності – це «щось», що має швидкість більшу за світлову. (До речі, вже давно багато фізиків і математиків вважають, що 300 тис. – не межа, навіть у реальному (класичному) світі наших уявлень, не кажучи вже про світи з теорії відносності Ейнштейна чи алгебри Лобачевського). Там – нова реальність, інші фізичні й математичні закони, там справжній розквіт людського генія, гармонії, щастя, свободи окремої, кожної, себто, особистості.

(Написав щойно – і аж дух забило. Дійсно, бо ж так і утопічний комунізм починався: з найблагіших намірів. А потім із них по всіх колах пекла дорогу вимостили. Та нічого – Всесвіт не залишить нас без складних проблем, а нова реальність як матеріалізована ідея – невідворотна, як схід Сонця. Справді, не в печери ж нам вертатися? А деталізація її прийде в ході процесу, як і в епохи колеса-пари – електрики).

Отже, за загальними вселенськими законами, жодної зупинки поступу не передбачається, прийmemo це як аксіому. З іншого боку, і сама наша окремішньо взята далека цивілізація мала два альтернативні шляхи розвитку – технологічний (матеріальний, прагматичний) і духовний, хоч превалюючим виявився перший, та і в духовному сенсі людство надбало не мало! Єдине доповнення: за будь-яких умов люди дбали самі про себе: свою безпеку, продовження роду, слід на Землі. Тільки технологічна ера передбачала здійснення всього цього, так би мовити, через атрибутику зовнішню – озброєння, житло, запаси одягу й продовольства тощо. І людина змушена була більшу частину дбати про зовнішнє, залишаючи собі обмаль часу для відчуття комфорту душевного (ясна річ, мова йде про середньостатистичну людину).

А, може, так і задумано Провидінням, аби ми зрештою в муках, у горі і стражданнях заклали більш-менш тривкі матеріально-технологічні підвалини і нарешті заглянули в середину самих себе? Бо, ради Бога, для чого ж тоді надривалося і жертвувало собою стільки поколінь? Має ж бути в цьому якийсь конечний смисл, як і смисл життя кожного з нас! Бо якби інакше, то не було наділено б нас розумом і почуттями, що в цілісності своїй і складають вічно живу душу.

Що й казати, багато ми знаємо про навколишній світ. З якої тільки точки зору? А раптом ті незаперечні аксіоми, на яких власне будувалися наука і технологія, є по суті своїй неправильними або «трохи» неправильними? І тоді вся концептуальна вибудова наших знань також трохи не «та»? Далекі, не будемо відволікатися, просто про всяк випадок матимемо на увазі присутність такої можливості. Хоча б для того, щоб пам'ятати, що розум людський не всесильний, далеко ні, тому постійно чогось не вистачає для повного панування.

Незаперечно одне: що б не робилося, все робилося начебто в ім'я людини, для її блага, розвитку.. І що ж ми знаємо самі про себе?

Сяк-так знаємо історію розвитку людини як антропологічного виду. Та проміжної ланки між «просунутими» приматами і власне *homo sapiens* – зась. Немає її. Неандертальці, кроманьйонці – то дещо інше, вже пізніше. Отож палкий привіт Дарвіну, а Енгельсу – тим паче.

Ніби-то знаємо себе, учасників історичних процесів уже як людей суспільних у складі племен, народів, країн, держав, імперій. Та ба! Варто згадати, що Катерина II змусила переписувати і, тим більше, писати, витворювати історію «під» імперію Російську, а справжні доку-

менти були знищені. Тому й маємо не історію, а міфологію, що є такою ж ересью як у релігії відступ від канонів.

Ну, скажете, а власне організм людини вивчили таки досконало: серцево-судинна система, кістяк, кишково-шлунковий тракт, система кровообігу... І не тільки знаємо, а й навчилися якісно лікувати багато недугів. Робляться унікальні операції, швидкими і якісними темпами розвивається фармацевтика, взявши курс не на «хімію», а на природні компоненти ліків, теоретично й матеріально змінюється діагностика. І ясно, що ці напрями будуть розвиватися безкінечно, бо нових технологій не зупинити. І це прекрасно.

Та організм людський — для нас поки тільки матеріальна оболонка, своєрідна машина і в такому плані його, можливо, і неважко тримати в порядку, забезпечуючи його відповідними енергетичними запасами.

Так-так, я не забув, є ще нервова система, розгалужена, пізнавана і непізнавана, є інтелект, зрештою, мозок, цей таємничий комп'ютер, використовуваний нами на 3–5 відсотків. Для чого цей запас? Є свідомість, світосприйняття, є інтуїція, як правило, нерозвинені; є кілька прошарків підсвідомості, де ніби-то заकोдо-

вано всю історію Всесвіту (аж саме так!), що й веде нас по життю тими чи іншими дорогами поміж (чи через) світлих і темних сил.

— Що ж, — скаже доконаний матеріаліст, — усе правильно. Нервова система — це така собі розвинена мережа зв'язку між окремими частинами людського організму, така собі АСУ, автоматична система управління; якщо якась «станція» чи «лінія» виходить з ладу — ось тут і хвороби з'являються. Ну, правда, ми не вельми здатні ще ремонтувати «лінії зв'язку», але це справа часу...

Нехай так. Тоді вийдемо за межі людського організму. О.Л. Чижевський уже на початку 20-х років минулого століття, опрацювавши величезний статистичний матеріал, показав, що періоди стихійних бід, епідеміологічних та інфекційних захворювань збігаються з циклами сонячної активності. У ході подальших досліджень та експериментів виявив: біологічні та психічні сторони людського життя, пов'язані з фізичними явищами космосу, і подібно чутливому нервовому вузлу, біосфера в цілому й кожна жива клітина реагують на ту «космічну інформацію» (термін В. Вернадського), якою пронизує їх «великий космос».

(Отут відзначимо і підкреслимо, що «космічна інформація» реагує на кожен клітину, очевидно, ж міняючи її властивості).

Далі вже процитуємо самого Чижевського: «Жити, мовою фізики, — це значить пропускати через свій організм потоки енергії. Жива істота навіть дуже короткий час не може залишатися без притоку енергії ззовні. Коли рослина чи тварина вживають харчові продукти чи дихають, вони сприймають енергію, коли ж тварина рухається чи мислить, енергія виділяється з організму. В цьому постійному і безперервному пропусканні енергії й полягає основний процес життя. Але яке походження енергії, яку споживають живі істоти? Вся енергія, яку нині встановлено точно, походить від Сонця.

Незначні джерела земної і космічної енергії в житті земного органічного світу суттєвої ролі не грають: вони не могли б підтримати високорозвинену матерію жодної людини».

Апріорі ми про це знали або ж здогадувались. Ми тільки не знаємо механізму засвоєння цієї енергії і всього того, що з цим пов'язане. Головніше зараз інше: усвідомлення того, що ми все таки не «біомеханізм», а, скажемо так, субстанція, пов'язана з Космосом, залежна від нього значною мірою, підвладна його законам, але, разом із тим, стає у цьому плані самодостатньою і рівнозначною величиною, а не лише суспільною одиницею.

Висновок, хоч і банальний, але присутній: людина — рівноправний елемент Всесвіту. Від початку, а потім уже частина популяції, суспільства тощо. Тож, хочемо ми того чи ні, а живемо за непізнаними, чи слабо пізнаними законами Всесвіту, а на побутовому рівні, прагматичному, для зручності, користуємося законами спільноти, затвердженими Радами, Думами, Конгресами...

Стан же нашої психіки (душі), а відтак здоров'я і залежить від отих таємничих енергій, які постійно підживлюють нас, та ще від того, яку ми маємо здатність розширювати оті задіяні 3—5 відсотків нашого мозку, аби «паралеліти» наші внутрішні можливості з надтонкими енергіями Космосу, в умінні знаходити гармонію між окремим і цілим.

Судячи з отих використовуваних 3—5 відсотків, наші внутрішні можливості необмежені. Чому ж вони в переважній більшості випадків не діють, не підвладні пересічній людині — а таких 98 відсотків? Гадаю, річ у тому, про що говорилося вище: вибраний був технологічний шлях розвитку, а не духовність. Заради «лакомства нещасного» було занедбано душу. Та рано чи пізно природа повертає своїх нерозумних дітей на правдивий шлях...

Але і пересічній людині випадають «зоряні часи». Хрестоматійний приклад: під час війни матрос підхопив на палубі палаючий ящик зі снарядами і шпурнув його за борт. Мало того, що не обпік долонь, та ще й опісля подібного ящика не зміг зрушити з місця. Чи анекдот про діда, за яким собаки погналися, і він перемахнув через двометровий паркан... Таких прикладів – мільйон. Вони підтверджують, що в критичних ситуаціях «щось» спрацьовує, чи може спрацювати, щось ніби-то надприродне... А чи не просто приховане в запасниках наших можливостей?..

Додамо ще до цього штукарства ацтеків, майя, інків, йогів (хоча б спання на цвяхах чи перебування в труні в могилі кілька місяців), відкиньмо від того нісенітницю, байки, – словом, половину і все одно матимемо велику частку задокументованих фактів надможливостей людського організму. Досягнутих або цілеспрямованою методикою спеціальних тренувань, або таких, що відкрилися в силу екстремальних обставин.

Головне, що вони, ті можливості, наявні, при тому, мало не в кожного індивіда, тільки в силу якихось обставин сплять собі, і, як правило, не так часто прокидаються, притлумлені «зараз» «благами» цивілізації тощо.

Є свідчення й більше ніж достовірні. «І ото одна жінка, що дванадцять літ хворою на кровотечу була, приступила ззаду, і доторкнулася до краю одежі Його.

Бо вона говорила про себе: «Коли хоч доторкнуся одежі Його, то одужаю». (Євангеліє від св.Матвія, ч. 9). (Очевидно, йдеться про гемофілію, кровотечу, яку дуже важко зупинити. Нею хворів Олексій, син Миколи II, і йому вмів допомогти тільки печальновідомий Григорій Распутін).

І ще багато прикладів про зцілення Ісусом Христом людей. Чудо? Надприродний, суто божественний дар? Смію всупереч церковним ортодоксам і фанатам російської «православної» церкви висловити «еретичну» думку: Ісус Христос за суттю своєю не міг творити чудес як богопротивного – від лукавого – діяння. Бо «...коли він прийшов у дім, сліпці обступили Його. А Ісус до них каже: «Чи вірите ви, що Я можу вчинити це?» Говорять вони до Нього: «Так, Господи».

Тоді Він доторкнувся до очей їхніх і сказав: «Нехай буде вам згідно з вашою вірою». І очі відкрилися їм».

Якщо перевести образний лад Євангеліє (звичайно, умовно) на звичні парадигми на-

шого сучасного мислення, то Ісус Христос діяв за абсолютно гуманістичним принципом: все в руках самої людини, її віри в себе, у свої можливості. Недарма ж сказав: «Чи ж вірите...» — і цим дав код, ключ, яким сліпці ніби відкрили в собі (саме в собі, на зовнішні сили натяку нема!) незвідані психічні сили, які в свою чергу подіяли на діяльність організму в цілому, його систем і підсистем десь на клітинно-молекулярному рівні, де відбулися біохімічні реакції, і полуда спала з очей... А як швидко, то вже від віри залежало.

Так само і з тою жінкою: вона була настільки переконана в своєму передчутті, що здетонувала своє бажання у психічний вибух, що перебудував організм.

Я не спеціаліст, ні з медицини, ні з богословства. Я тільки співставляю факти. Для роздумів власних і читацьких. І вже, як спеціаліст, підтверджую дієвість Віри, переконання і Слова. Спочатку було Слово...

(Паралельний приклад із сьогоднішнього. Юрій Андреев, відомий літературознавець із Санкт-Петербурга, невтомний пропагандист здорового способу життя, автор численних книг із нетрадиційних методів лікування і виховання (важливий момент, але це інша тема...) розповів мені

такий випадок. Його сусіда навпроти мав проблеми з психікою. Й одного разу грянула криза. Чоловік із явним наміром позбавитися сестри й матері схопив здорового кухонного ножа. Одній із жінок вдалося вискочити і заволати про допомогу. Юрій Андрійович із сином, обидва майстри спорту з самбо, відгукнулися першими — мало коли приїде санітарний спецназ. Як відомо, сили у збожеволілих більше, ніж потроюються. Але і в Андреевих у повній безвиході спрацювало «щось», вони в короткий час здолали бідаку, пов'язали... І тут Андреев старший пригадав, що в нього на тильній стороні долоні був дозріваючий фурункул. Він мимохіть поглянув туди і побачив майже засохлу кров. Таки полоснув... Але коли промив очікувану рану, побачив, що на місці фурункула тільки ніжна червона нова шкірка. Регенерація тканин відбулася за пару хвилин!).

Скажіть, будь ласка, чи за тисячоліття не були не поміченими оті «вибрики» нашої психіки, «чуда», всякі інші ніби-то надприродні явища, які, до того ж, інтерпретувалися незрілою свідомістю, як завгодно, вибудовуючи химери, таємниці, що завгодно. Можна сказати, що всю історію цивілізації супроводжували, — разом із тими, хто суто науково прагнув докопатися до істини, — тисячі магів, волхвів, чарівників, ха-

рактерників, відьмаків і відьом, передбачувальників, астрологів, алхіміків... ім'я їм легіон.

Полова відсівається, зерно зостається. Це правило. Якби написати історію псевдовчень, марновірства – це була б найчитабельніша література. А коли вилучити з того всього золото істини – це було б нове Слово для небагатьох, головне – нічого дарма не минає. І навіть фатальні помилки через століття спрацьовують як позитив – від зворотнього.

Але ця стаття пишеться: як про феномен Тамари Костянтинівни Колотенко, так і про те, що в принципі як такого феномену немає. Скажемо однозначно: Колотенко з тих небагатьох людей, у котрих чутливість (сенсорність) значно більша за узвичаєну, побутову. Про це читайте в інших авторів, в інтерпретації її самої. Тобто, окреслимо зараз постать Тамари Костянтинівни як уже притаманний їй образ екстрасенса, біоенергетика, біоінформатора... тощо. Все приблизно, в смислі термінів. На ділі, конкретно, Колотенко завдяки своїй підвищеній чутливості діагностує людину і визначає основу її болячок. Так назагал можна сказати. А те, про що говорилося вище, то своєрідна, так би мовити, наукова база, на якій відбувається і діагностування, і лікування. При тому, зі значними позитивними наслідками.

Тут багато незнаного і невідомого. І, читаючи матеріали цієї книжки, ви переконаєтесь, що таємниць залишається більше, ніж ми, в своїй «науковій» самовпевненості, могли собі уявити.

Тамара Костянтинівна дивиться на людину і визначає, де в неї прорив, слабина, хвороба... Вона дає певний імпульс своєї енергії саме в цьому напрямі, і там, в особливому регіоні починають відбуватися певні зміни на клітинно-молекулярному рівні. Хоча, можливо, механізм дії складніший. Тому повернемося на секунду до О.Л. Чижевського, котрий говорить про ті ж до кінця непізнані «інформаційні енергії» Космосу. «Ми лише можемо здогадуватися, що ці явища (оті, ще непізнані, – В.П.) відбуваються в молекулярному, а також, очевидно, і в атомному світі. Зате ми уже зараз знаємо, що жива матерія, ті чи інші клітинні утворення є чутливим реактивом відносно надзвичайно малих доз речовин (підкреслення моє, йдеться про дію надзвичайно малих інформенергій – В.П.) і виявляють якісно і кількісно різну збуджуваність до різних речовин залежно від їхнього хімічного складу та фізичного стану».

Отже, введення в організм навіть найменших доз тієї чи іншої речовини може обумовити той чи інший напрям функцій окремих його органів. Дуже часто ми бачимо величез-

ний фізіологічний ефект введення в організм таких мінімальних кількостей того чи іншого діючого агента, що не підлягає визначенню ні на міру, ні на вагу.

Тому зрозумілими стають слова Гуфеланда, сказані понад століття тому: «Ми володіємо реактивом, чутливішим із найчутливіших реактивів, — це саме реактив живого людського організму».

Тепер, по гарячих слідах, відзначимо й таке. Під надзвичайно малими «дозами», що впливають на діяльність людського організму, О. Л. Чижевський має на увазі не тільки впливи Сонячної (космічної) енергії, не певні органічні й неорганічні сполуки, звані ліками, але, певно, й ще нерозгадану «інформацію впливу» якогось іншого порядку. Чижевський, як і інші вчені того часу, термін «інформація» використовували в його прямому значенні: передача знань. Не прив'язуючи його до енергії, хоча енергія це і є складова інформації. І навпаки. Але це вже з огляду на сьогоднішнє.

У двох словах: метода лікування Тамари Костянтинівни Колотенко бачиться так. Маючи підвищену чутливість, вона визначає вогнища хвороби (за температурними, «кольоровими» й іншими параметрами), посилає

туди імпульси надмалої (психічної, біологічної, ще якої?..) енергії (щось схоже, очевидно, і в Космосі відбувається), а потім на клітинно-молекулярному рівні відбувається... реанімація, реабілітація, ще щось? У кожному разі, людина, яка довірилась і сама прагне до кращого, — виздоровлює.

Єдине тут, що можна додати: серйозно вивчати подібні явища. Але своїми екзерсисами я хотів повернути читача до головного: вискакуймо з прагматично-побутової оболонки. При цьому не обов'язково впадати в крайнощі. Мені хотілося підкреслити основне як на наш невизначений, повний суперечностей, уже майже аморальний світ: нічого не втрачено, людина — це невичерпний реактор нових істин, і вона, людина — вистоїть перед найтяжчими випробуваннями. Просто в її історії починається нова ера, нове світосприйняття і світовідчуття. Як сказали колись Леруа і Тейяр де Шарден (що теоретично зафундаментували і Вернадський, і Чижевський), «еволюція переходить до використання нових засобів — чисто психічного порядку».

Отож до нових берегів. Головне, що вонидесь є. Решта — в нашій спроможності.

*Віктор Положій, письменник
2004 рік. Київ*

УПОРЯДКУЙ СЕБЕ І СВОЮ ПЛАНЕТУ

Скористаюсь термінологією видатного Олександра Чижевського, якого цитує у вступній статті до цієї книги Віктор Положій, щоб назвати 1990-ті роки – роками сонячної активності, які спровокували «епідемію» пошуків знань у сфері біоенергетики. Спалахнув справжній бум довкола непізнаного, але вже дозволеного: екстрасенсорика, біоенергетика..., періодика рясніла публікаціями. Мені пощастило (може, мене для цього вибрали) зафіксувати один із напрямів наукових пошуків, який тоді відкривався в цій сфері, в публікації «Цілющий промінь душі» /Літературна Україна. 24 вересня 1992 року/, яку без коректур пропоную для цього видання.

Цілющий промінь душі

Поріг лабораторії переступила, вітаючись, жінка з обличчям мадонни, зі сторожкими

карими очима. Ніяковіло усміхаючись, вона швидко окинула поглядом присутніх в обох суміжних кімнатах, тісно заставлених шафами, стелажми з апаратурою, приладами, зупинилась оком на дивовижних березових пейзажах у рамах великих вікон.

Берези були їй добрим знаком. Незнайомка підняла вище голову і вже певніше окинула поглядом присутніх. Учора увечері, коли на терезах Долі зважувалося йти чи не йти в науковий центр, вона передбачила і ці суміжні кімнати, і цих людей...

Переважило слово «йти». Інших варіантів не було. Вона й раніше поривалася шукати людей, які побачать, оцінять її можливості. Їй і самій хочеться розібратися з ними, із собою. Вона допомагає людям, але чи всім? Що вона може, чого не може? Що лікує, а що ні, чи, боронь Боже, не шкодить? Де відповіді на ці питання? Хто їх дасть? Не вистачає знань з медицини, біології і просто знань... На кожному перехресті, в кожному переході афіші розповідають про курси екстрасенсів (їй не подобається це слово), де за десять днів обіцяють дати знання й дипломи. Ні, таке навчання і знання її задовольнити не можуть. А от зазнайомитися зі справжніми науковцями, бо несправжніх також вистачає, це інша річ.

— Мене звати Тамара, — з гідністю, кив-

нувши головою, поклонилося керівникові центру експериментальної інформотерапії, докторові біологічних наук Зеновію Скрипнюку. — Моє прізвище Колотенко, — перемагала хвилювання.

Господарі запросили всіх гостей до сусідньої кімнати, де розпочинався експеримент із культурами клітин. Центр виконував на замовлення Міністерства охорони здоров'я програму «Об'єктивізація ефекту впливу біотерапевта на біооб'єкти».

Над столами трудилися учасники експерименту. Вони «чаклували» руками над склянками з прозорою рідиною, і кожний охочий тоді міг перевірити свої можливості: «дію» чи не «дію» на культури клітин — смужки живої білої тканини, що нерухомо лежали на дні склянок із розчинником крові. Клітини треба було «завести», безконтактно змусити їх скорочуватися, але вони дружно ігнорували всіх.

Жива клітина, мембрана клітини та біо-вплив на них... значить і, на всі живі об'єкти... Наукове пояснення ефекту. Біотерапія... І це один із аспектів інформотерапії — нового наукового напрямку в медицині, який народжується в складні, постчорнобильські часи, авторами якого є вчені та лікарі центру. На науковій осно-

ві інформотерапія має об'єднати в собі знання, досвід народної медицини, традиції східної та досягнення офіційної медицини. Головні її принципи: виявлення дисфункцій організму на ранніх стадіях їх розвитку, безмедикаментозна корекція стану здоров'я, контроль та індивідуальне лікування за принципом зворотного зв'язку.

Після «спілкування» з культурами клітин охочих взяти участь у наступному, складнішому етапі експерименту поменшало. Завдання полягало в тому, щоб вплив на культури клітин записати на чутливу плівку. Записати на пристрої, розробленому за методою авторів експерименту. Кожному надавалася можливість 10 – 5 хвилин впливати – діяти на культури клітин. Була така можливість і в Тамари Костянтинівни.

Живі клітини, що їх досліджують учені, за своєю природою тотожні природі клітин, які є в стінках кровеносних судин, шлунково-кишкового тракту, сечовивідних каналів, стінок матки. Якщо можна «завести», примусити запрацювати культури клітин, то чому не можна «завести», примусити запрацювати, скажімо, стінки судин, які з якихось там причин утратили свої функції? Отже, за однією клітиною стоїть цілий світ.

Плівка вже записувала криву автоматичних скорочень клітини, але вона не фіксувала ефекту впливу. Крива автоматичного скорочення мала б мінятися під дією сильної руки чи погляду, які або прискорювали, або уповільнювали б скорочення клітин. Але живі об'єкти не «помічали» жодного впливу і не відповідали на нього.

Заклопотані експериментом, учені нічого цікавого не знаходили на плівці. Правда, в науці негативний результат – також результат. Так ось чому багато хто з відомих зірок - цілителів не поспішає співробітничати з науковцями. А раптом ота фотоплівка нічого не зафіксує, або зафіксує негативні впливи. І такі ж бувають! А раптом їхнє «мистецтво лікувати - зіцлювати» виявиться звичайним штукарством.

Того ж дня проігнорували культури клітин і Тамару Колотенко. І їй делікатно відмовляли в подальшому спілкуванні.

– А чи можна повторити експеримент? – глибоко в душі не згоджувалася з висновками експертизи Тамара. Їй дуже заважало хвилювання, яке вона не змогла перемогти. Може, через це та плівка нічого не записала? Чи може бути повторний експеримент?

Він був у Тамари Костянтинівни Колотенко. Результати, які вона показала, були не-

сподіваними. Звичайно, вони зацікавили науковців. Невдовзі після того їй запропонували співробітничати в центрі експериментальної інформотерапії Міністерства охорони здоров'я України.

Особливих вагань не було. Де, як не тут, можна було втамувати жагу знань, відповісти на тисячі запитань, що раптом постали перед нею. І найголовніше серед них: чи не несе її рука шкоди? Відповідь на це запитання вона знала, але їй потрібне було авторитетне підтвердження.

Того дня вона тільки наблизилася до темниць науки, її надр. І яке щастя: їх можна розкопувати. Вченим центру, у який вона прийшла, уже належить розробка закономірностей нейромерії організму людини, яка обґрунтовує топографію біологічно активних точок та функціональні зв'язки між ними й органами. Тут обґрунтовано та запроваджено у практику метод лікування фантомних болів, тобто болів ампутованих кінцівок (у людини немає ніг, а вони в неї болять). Вони ж запровадили концепцію, що доводить, що хронічні болі сприяють швидкому «старінню» нейросекреторних клітин мозку. В галузі практики вчені розробляють теми: Держкомітету з науки та технологій – «Дослідження мембранних механізмів дії препаратів природного походження в порогових та

допорогових дозах», «Дослідження механізмів дії фармакопротекторів із групи адаптогенів»; Академії наук – «Вплив шкідливих факторів навколишнього середовища на організм людини»; Міністерства охорони здоров'я України – «Об'єктивізація ефекту впливу біотерапевта на біооб'єкти».

Чи можливо все досягнути? Це ж цілий космос знань... Але як без них сьогодні працювати з людиною? Отже, треба розкопувати наукові надра, відкривати цей космос, попри всі труднощі. Їх вона не боїться, і найголовніше, в цьому їй готові допомогти вчені та лікарі центру.

Той експеримент із культурами клітин був першим вступним екзаменом до її університету, де були свої заняття, своя професура.

– Тамаро Костянтинівно, – писала їй професор Ія Володимирівна Торська. – Треба виробити природний для вас порядок обстеження пацієнта. Обґрунтувати його для себе, а потім і для нас. Добре було б описати вам, який спосіб ви для себе вибрали і чому... – І тут же дописувала, – про експертизу в клініці: «мати свій халат і шапочку, триматися скромно (без самореклами), назвати б одну – дві, три недуги, які вдається вилікувати (наприклад, мастит, діабет)». – І нижче виокремлювала темносинім

фломастером слово «термінологія», а червоним олівцем підкреслювала: «щитовидна залоза, гіпертрофія, гіпотрофія, вузловий зоб, дно ока».

Отож перший експеримент із культурами клітин – то лише забава, порівняно з наступними етапами об'єктивізації – її екзаменами. Найскладніший екзамен був у неї в поліклінічному відділенні № 2 Центральної районної клінічної лікарні Подільського району Києва. У палаті з десятима хворими, яких вона бачила вперше, які добре знають свої недуги, треба було поставити точні діагнози. Найменшу неточність не пропустили б лікарі, котрі приймали цей екзамен. У результаті – жодної помилки.

Знання, які вона відкривала для себе в центрі, лягали на підготовлений благодатний ґрунт. Увесь свій знахарський досвід передала Тамарі Костянтинівні її бабуся Тодосія: «Наша свята вербина-верба лікує рани душі та тіла. І кожна трава на землі має своє призначення».

А в домашній бібліотеці поруч із книжками доньки Лариси, сина Ігоря, технічною літературою, яку полюбляє Анатолій Васильович, її чоловік, з'явилися Біблія, Євангеліє, «Тайна доктрина» Олени Блавацької, книги про Реріхів, твори вчених із Москви – Дуброва та

Пушкіна – «Парапсихологія і сучасне природознавство», книги вченого-фізика із Санкт-Петербурга Мартинова «Сповідальний шлях», Джуни Давіташвілі «Слухаю свої руки», книжки з медицини, біології. Триває велика напружена робота над собою. Їй повірили, вона й сама повірила в себе.

А дано їй дуже багато. Тамара Костянтинівна – людина-рентген, вона володіє глибоким внутрішнім зором. Навколишній світ для неї як райдуга, бо кожна рослина, квітка, людина несе своє біологічне поле, ауру, які сьогодні вже можна зафіксувати приладами.

А нас усіх вона бачить із німбами над головами (ми ж бачимо такі німби лише на іконах). У людей духовних німби переважно оранжевого, бузкового кольорів. Чим вищий він, тим людина духовніша, фізично здоровіша. І ніякої там містики, бо сьогодні вже і вчені довели, що кольорова гама відображає стан фізичного та психічного здоров'я людини, що можливі способи діагностування та лікування.

Висвічують різними кольорами різні органи, по різному світять здорові та хворі органи. Тамара Костянтинівна вміє повертати «хворим кольорам» свіжість. Темний колір – це відмирання клітини, органу, але якщо в цій темноті,

є хоч одна жива жаринка, яку можна роздмухати, тоді...

Шестирічному Юркові з Кобижчі, що на Чернігівщині, у клініці нервових хвороб Київського медінституту, в інституті нейрохірургії та Науково-дослідному інституті отоларингології поставили точний діагноз: правосторонній неврит слухового нерва. Праве вушко мертво. У шість років він уже знав, що не служитиме в армії і ніколи не буде капітаном на кораблі.

Він сидів із мамою в тісному коридорі центру експериментальної інформотерапії, ховаючи своє веснянкувате обличчя на колінах у мами. Він стомився в дорозі і йому просто було недобре. З історіями недуги за дверима кабінету знайомилися професори та лікарі центру. Тамара Костянтинівна в сусідній кімнаті готувалася до зустрічі з малим пацієнтом.

— Так вушко живе! — Засяяла вона радістю, побачивши ту жаринку життя, й узялася «роздмухувати» її.

Повертався Юрко з Києва з великою мрією: неодмінно стати капітаном, бо глухота може відступити, бо світ збагачувався звуками та сподіваннями. Повторні перевірки показали, що життя сильніше за смерть.

А Леоніда Миколайовича з Бориспільщини

біотерапевт Колотенко відрадила від можливої повторної операції. Хірургічне втручання потрібне тільки в крайньому випадку. Для Леоніда Миколайовича цей випадок, на щастя, був не таким.

Сотні людей пройшли обстеження та лікування в кабінеті Дарницької поліклініки № 1, у якому працює Тамара Колотенко. Під дахом цієї клініки діє і науковий центр, який запропонував їй співробітництво. Сотні людей мріють побути в неї на прийомі. Її вимоги збігаються з вимогами вчених, вимогами найсучаснішої, а точніше, завтрашньої медицини.

Свої діагнози вона в будь-яку хвилину може перевірити з допомогою біофізичних приладів за методами Фолля, Накатані. Тут, у центрі, вона закінчила курси електропунктурного діагностування. Співробітники наукового закладу намагаються навчити якомога більше лікарів, особливо сільських віддалених лікарень. Таке діагностування допомагає без складного, громіздкого обладнання проводити діагностику всіх систем людського організму та визначити можливе першоджерело недуги, що тільки зароджується.

Чи бувають у Тамари Костянтинівни невдачі? Так, бувають, особливо коли пацієнт — скептик, або лівинець, не вміє боротися за

себе й не хоче... З'явилася недавно в неї одна пацієнтка... Бувають же такі люди, яким «подобається» хворіти. Тамара Костянтинівна відмовилася їй допомогати, чим викликала неабияке незадоволення.

Вона не береться лікувати всіх і вся, як це роблять новоявлені чудотворці, які часто тільки компроментують цілительство. Хай буде це на їхній совісті. Найголовніше ж для біотерапевта Колотенко – зрозуміти причини недуги і свідомо передбачити наслідки свого впливу та провести лікування.

Яке наукове пояснення може одержати незвичайне обдаровання Тамари Колотенко, котра може бачити людину наскрізь, безпомильно діагностувати, а отже, й виліковувати, передбачати ситуації, події?

І хто знає, може, завтра в темному лісі незнання спалахне блискавка-осіяння, і ми наблизимося до пояснення таємниць природи. Кажучи словами Володимира Вернадського, «до явищ, які жодним чином не можуть бути пояснені, але які відкидати, як неправдоподібні, хибні, вигадані, ми не маємо права». Талант Тамари Колотенко приходить до нас, набирає сили.

“Літературна Україна” 1992 р.

... Можу лише пошкодувати, що пошуки знань у сфері біоенергетики не знайшли продовження за всі роки української незалежності. Правда, хочеться думати, що істинні науковці від них не відмовились і проводять їх самотужки й нині. Може, прийдуть кращі часи, пов'язані з тією ж циклічною сонячною активністю (за Чижевським), і ми ще зможемо бути учасниками і свідками наукових пошуків і великих відкриттів у сфері енергоінформаційних взаємодій у природі та суспільстві, «інформаційних енергій» Космосу. І причетною до них буде (дай, Боже!) й Тамара Колотенко, за словами видатного ученого Григорія Костюка, жінка, яка «своє велике обдаровання уміє поєднати з наукою й віддавати щедро для добра людям». Це благословення «гості з Києва» він зафіксував у подарунковому написі на своїй книзі «Зустрічі і прощання» (Едмонтон, 1987). Прочитавши в «Літературній Україні» публікацію «Цілющий промінь душі» про наукові дослідження явищ біовпливу, Костюк поспішив запросити до Вашингтона Тамару Колотенко – жінку з «цілющим променем душі».

Вчитися ніколи не пізно

Чим мудріша людина, тим краще вона розуміє, як багато їй невідомо, тим менше в

неї самовпевненості, самовдоволеності, зарозумілості. Саме так «протестувала» Тамара Колотенко відомого українського вченого, літературознавця Григорія Костюка, запрошення якого – приїхати до Вашингтона – прийняла без вагань. Після сталінських радянських концтаборів Григорій Олександрович опинився далеко за межами рідної землі і більшу частину свого життя мешкав у США.

Такою ж мудрістю запам'яталась Тамарі й професорка Ія Торська. Природна інтелігентність, ерудиція в галузях науки, медицини, мистецтва, володіння трьома іноземними мовами, незвичайні сила волі, працездатність (на 76 році життя вона дописувала свою книжку) – все це було в одній людині. У творчій спадщині її – десятки наукових праць. Дочка «ворога народу» Ія Володимирівна мало не повторила долю багатьох учених, зокрема, й долю Григорія Костюка. Цю красиву літню жінку з піднятою вище звичайного головою, мало хто з колег бачив без книги, чи без олівця або ручки. Можна тільки пошкодувати, що вона не встигла упорядкувати спостереження, які вела в Київському центрі експериментальної інформотерапії, і які, на жаль, не збереглися. Але збереглися її настанови, якими Тамара Костянтинівна користується й досі (триматися

скромно (без самореклами)...), збереглась візитівка, яка давала право найближчим людям озиватись до професорки в будь-яку хвилину.

Такі незаперечні авторитети Тамара Колотенко зустрічала чомусь у найскладніші періоди свого життя, переповнені ваганнями, розчаруваннями. Ці та інші «зустрічі і прощання» (так називається книга Григорія Костюка), спілкування з київськими, львівськими науковцями та медиками, досвід роботи з пацієнтами повертали все її свідоме життя «на круги своя». А амбіції – рівень прагнень – диктували потребу вчитися. Тому разом із донькою Ларисою пішла навчатися. Сама – до Київського медичного інституту Української асоціації народної медицини (УАНМ), донька Лариса – до Національного медичного університету імені Олександра Богомольця.

Не думалось про «корочки», хоча й вони не зайві в нашому складному житті, хотілось мати ґрунтовні знання і кваліфікацію. А ще хотілось захиститись від обивательського, але справедливого невизнання: «так у неї ж немає медичної освіти». Паралельно цікавилася фітотерапією, східною медициною. Вважала, що знання лікаря лише збільшують його силу. Кому ж як не йому потрібно добре знати анатомію, фізіологію, психологію, людину взагалі потрібно знати.

А вчитися ніколи не пізно. Цим неписаним правилом кожної мудрої людини Тамара Колотенко користується без особливих труднощів. Адже його поважали в її родині з діда-прадіда.

Багаторічний досвід Тамари Костянтинівни сьогодні підважують диплом Київського медичного інституту Української асоціації народної медицини за спеціальністю «лікувальна справа» і присвоєна кваліфікація фельдшера (2000); десятки свідоцтв, зокрема, свідоцтва Київського медичного інституту УАНМ про закінчення повного курсу за програмою «Мануальна терапія» (2010 рік); про закінчення повного курсу за програмою «Точковий масаж» (2010 рік). Та найголовніший документ, який дається найважче, який не можна купити ні за які гроші – це висновок атестаційної комісії кафедри неврології, психіатрії, рефлексотерапії та мануальної терапії Київського медичного інституту Української асоціації народної медицини про проведення клінічної експертизи здібностей претендента в галузі народної і нетрадиційної медицини. Його в 2010 році підписали голова комісії, завідувач кафедри, доктор медичних наук, член-кореспондент АН Євгенія Мачерет; та члени комісії: доценти, кандидати медичних наук Г. Чуприна, Н. Ханенко, доцент О. Коркушко. Йдеться про надання спеціального

дозволу на медичну діяльність у галузі народної і нетрадиційної медицини. У протоколі засідання атестаційної комісії так і записано: враховуючи позитивні результати експертизи в усіх хворих, рекомендувати претендента Колотенко, як таку, що пройшла атестацію та експертизу на кафедрі з позитивною оцінкою і може бути допущена до атестації в центральній атестаційній експертній комісії Київського медичного інституту Української асоціації народної медицини як цілитель.

Пізнай самого себе...

Серед пацієнтів Тамари Костянтинівни є чимало цікавих людей, у яких вона багато чому вчиться. Спілкування з ними, як правило, переростає в родинну дружбу. З роками заприятелювали з лікаркою й усі автори цього видання. Кожен із них по-своєму зафіксував ті «взаємини». Хочеться думати, що їхні публікації в періодиці з часом зацікавлять і науковців, адже створюється поле пошуків не лише для біологів, фізиків. Нині набирають сили енергоінформаційні науки – науки про енергоінформаційні взаємодії в природі та суспільстві. Прикладом такої зацікавленості можуть бути вміщені в цьому виданні статті Валерія Петліна.

...По-різному вибудовують різні пацієнти свої стосунки з лікарями. Один хоче тільки уточнити діагноз, інший прийшов із недовірою, ще інший раптом відкривається всією душею... Якось прийшов на прийом до Тамари Костянтинівни один чоловік років 40, назвався Костею. Сказав, що почув про неї від знайомих. Не приховував першого враження – воно було позитивним. Лікарка викликала в нього довіру. Слово по слову розповів, що в минулому був моряком, списали на берег із важким діагнозом. Лікарі надій не давали. Треба було якось впливати самому з біди. Щось йому підказувало – взятися за книжки. Перечитав усе, що стосувалось діагнозу, лікування, знайшов різні видання про людські можливості, почав вивчати, відкривати їх і пізнавати самого себе. Зрозумів, що й самому собі можна допомогти, користуючись знаннями.

Перше, що подумала Тамара Костянтинівна, коли він переступив поріг, – прийшла своя людина, має сильний магнетизм у руках, ще себе не знає, бо при бажанні зможе сам допомогти людям, зумів самотужки побороти свою недугу. Так вона «зчитує» кожного пацієнта, який приходить на прийом. Правда, далеко не кожна людина несе таку позитивну інформацію про себе. Ця дивовижна здатність однієї люди-

ни зрозуміти іншу людину не може не дивувати і не викликати шанобливого захоплення. Через кілька тижнів Костя знову прийшов на прийом до Тамари Костянтинівни. На цей раз із книжками. Сказав, що приніс їх для «загального розвитку», що він не пропускає жодного цікавого видання, має вдома цілу бібліотеку. На його думку, таку літературу має читати кожний лікар. Згодом на прийом до лікарки, яка «багато читає», привів дружину й сина. Такі книги з власної бібліотеки Костя приносить час від часу вже кілька років підряд. І як тут не згадати «розділене горе – розділене горе, а розділені знання – це помножені знання».

Свої знання розділяє з лікаркою й бабуся Оля – маленька худенька, але повна енергії літня жінка, яку Тамара Костянтинівна називає своєю вчителькою. То книжку якусь принесе і пальчиком накаже: маєш прочитати, то про Тунгуський метеорит розповість, що це не просто метеорит... ой, не просто... Каже, що не зможе померти, поки не передасть свої знання. А один раз прийшла й розповіла, як її врятувала рідна кицька. Коли почався серцевий напад, і серце вже зупинялось, кицька стрибнула їй на груди й почала масажувати лапками ділянку серця. І робила масаж доки бабці Олі не полегшало. А на ранок кицька померла, бо взяла

чужу смерть на себе... І що тут скажеш: як мало ми знаємо про себе і про наших чотирилапих друзів. І як тут не повторити: пізнай самого себе, і ти пізнаєш весь світ.

Дерево міцне корінням, людина – родом

Щоб пізнати особистість, за словами мудрих, треба побувати на її батьківщині... Це край, де вона народилась і виростала, це дитячі враження, що формували її Дух. Це люди, через яких вона пізнавала світ: батько і мати, родичі, сусіди, друзі, ровесники... Стародавній Шпиків – колишній райцентр – селище міського типу Тульчинського району Вінницької області – батьківщина Тамари Колотенко. Мальовничі краєвиди його прикрашають ставки. Їх утворюють старі греблі між невисокими пагорбами верхів'я річечки Шпиківки, лівої притоки Південного Бугу, яка, зрозуміло, з давніх-давен і подарувала назву поселенню. Правда, дехто шукає й інші версії походження назви. Але мова не про це. Шпиків, який згадується ще в документах, датованих XVI століттям, пов'язаний із періодом Польсько-Литовської доби. Про нього згодом Пушкін напише в «Історії Петра I». Російський цар зупинявся тут під час Прутського походу (1711).

Розташований Шпиків на автошляху Він-

ниця – Могилів-Подільський за селом Печери, вотчиною Потоцьких, де видатний земляк – професор архітектури Владислав Городецький побудував (1904) мавзолей-костел найбільших землевласників на Україні. Шпиків також був власністю Потоцьких, пізніше – їхнього родича – воєводи брацлавського Свейковського. За часів Станіслава Щенсного Потоцького в поселенні було побудовано замок-палац, на руїнах-залишках якого нині живуть, на жаль, лише легенди та перекази. Добрий слід, який у Шпикові залишив Владислав Городецький (за його проектом тут збудовано будинок керуючого маєтком та цукроварню), сьогодні також губиться. Два роки тому тут розібрали цукроварню, занедбано виглядає будинок керуючого... Втрачається, руйнується історичне інформаційне поле, яке мав колись рідний Шпиків Тамари Костянтинівни. Губиться цікава інформація, яку несуть і назви кутків селища: Кленове, Гута, Замлиння, Садко-острів, Лиса гора... На жаль, цей процес почався після втрати статусу райцентру, ну, а сьогодні цей занепад ще сумніший. Якщо в 1960-ті роки тут було чотири школи, то тепер залишається тільки одна.

...Але в дитячій пам'яті багато світла, яке подарували найдорожчі люди. Спокійний, тихий, поміркований у всьому батько Костянтин

Кнюх, мав добрі лікувальні здібності, бо виріс у родині медиків, був санітаром на війні, повернувшись із фронтів Великої Вітчизняної, вів бухгалтерські справи в місцевому господарстві, знав кілька мов. І привітна, гостинна матір – Марія Оринінська, яка трудилась біля дому, ростила шестеро дітей. Знала багато приказок, пісень, на всі весілля її запрошували, бо мала гарний голос, а танцювала... Побудувались батьки на старому дворішці неподалік ринку, то й людей чимало кочувало в їхньому домі. Чого тільки не розкажуть, яких тільки пригод не наслухаються діти. І особливо Тамара... про бабусю Тодосію, мамину матір, якій у придане дісталось 12 гектарів землі; і про родичку, тітку Ганну – знахарку, яка допомогала і людям, і звірам. Казали, одного разу вовк приповзав до її господи з перебитими лапами. То, певно, легенда, але те, що дитина зростала у своєрідному середовищі, то це очевидно.

А бабуся Тодосія також добре зналася на травах і від будь-якої недуги могла порадити свої ліки. А якось одного разу дорослі упівголоса заговорили про «вінницьку антирадянську банду», за главаря якої Миколу Нагнибиду вийшла заміж батькова старша сестра Ганна... але про це, «боронь Боже, діти, ніхто у світі не повинен знати, бо посадять нас усіх у тюрму»...

Багато було спогадів про війну... Про війну можна розповідати всім, у війну дітям можна навіть гратись на вулицях. На «полях боїв» маленька Тамара завжди залишатиметься медсестрою із сумкою через плече, у якій будуть справжнісінькі медикаменти, і зятято лікуватиме «поранених»...

Тут, у Шпикові, вона закінчить середню школу. Згодом працюватиме коректором 4-го розряду на поліграфічному підприємстві «Радянська Україна» в Києві.

У Шпикові залишились сестри – старші Галя, Зіна та менша Ніна, які й доглядають батьківські могили, але побути на цвинтарі на Трійцю на поминках разом із родиною для Тамари Костянтинівни – святий обов'язок. Кожний приїзд її – свято для сестер, дружно збираються чи в Зіни, чи в Ніни... Красиві всі, працюваті, не зчуєшся коли накриють стіл... обмінюються подарунками.

Є ще одна золота нерозривна родова нитка, яка прошила все її життя, якою дорожить Тамара Костянтинівна. Це – бабуся Тодосія. Якось приїхала вона до батьків і почула, що та дуже чекає Тамару. Взяла гостинці й попрямувала в гості... Коли доторкнулась до холодної руки бабусі, чомусь подумала, що живе та

останні дні, але чекає її, щоб передати своє знахарство.

Тут, у Шпикові, пізніше вона прийняла й благословення. Якось, приїхавши до мами в гості, відчинила вранці двері й побачила у дворі багато людей, які прийшли до неї за допомогою. Зрозуміла, що це благословення.

Упорядкуй себе і свою планету

Скажи мені, хто твій друг... Це прислів'я акумулює в собі життєвий досвід і мудрість багатьох поколінь. Дозволю собі перефразувати його, приміром, так: скажи, які ти читаєш книги, скажи, яку маєш дачу... Свої 6 соток із маленьким будиночком, як у більшості депутатів Європарламенту в Німеччині, Тамара Костянтинівна перетворює на суцільний квітник-лабораторію.

Цей шматочок землі на 23-й лінії дачного містечка за Києвом вони з чоловіком Анатолієм купували років 15 тому, всього-на-всього за 2 тисячі доларів (були ж і такі ціни). Колишні господарі-власники просили більше, але інших грошей не було на руках... то ж зійшлись на цій сумі. Припав до душі цей випадковий вибір (оголошення з якогось паркану приніс чоловік) і Тамарі Костянтинівні, й Анатолію Васильовичу.

Правда, довелось добре попрацювати, сабиба була занедбана, будівельне сміття ніхто ніколи не вивозив. Довелось пересіяти весь ґрунт, звільнити його від камінців... старі дерева прибирати, посадити молоді. Залишилась хіба що одна груша... Тамара Костянтинівна каже, що й толку з неї нема, але там живуть шпачечки... Кожного року прилітають, висиджують пташенят... крадуть у сусідів садженці помідорів. Сусідка було, вже й намірилась зводити таких сусідів, але Тамара заступилась за птахів: «...та ви знаєте, скільки вони шкідників поїдають, та то великий гріх навіть так думати, врешті, груша ж у нашому дворі»... А вони ж то чують усе і стараються, хазяйнують як справжні санітари у дворі... Поспостерігати за ними – одне задоволення.

Нараховую на цьому маленькому шматочку землі (у сусідів такі ж наділи) 30 видів квітів, лікарських рослин і збиваюсь... Ще ж є ромашки, нагідки... Сусідство їх може бути найнесподіваніше. Приміром, над трояндами, їх тут майже 30 кущів, височіє по-царськи зелений кущик звіробою, який намірився вже також зацвісти. Він не випадково у привілейованому стані. У медицині звіробій дуже популярний лікувальний засіб, який застосовується при шлунково-кишкових захворюваннях, хворобах дихальних шляхів, як тонізуючий

засіб при серцево-судинних захворюваннях, як кровоспинний – при кровотечах, хворобах печінки, нирок... Усе це, за словами Тамари Костянтинівни, пробує зафіксувати в пам'яті.

Зупиняю свій погляд на кущику цикорію, що прилаштувався під огорожею – металевою сіткою... І чую коментарі Тамари: ...о, цикорій, його застосовують для регуляції обміну речовин при шкірних хворобах, при хворобах печінки, для лікування нирок. Словом, легше назвати чого тут немає. Із лікарських рослин у цьому дворі немає кропиви, барвінку, полину – їх вистачає і в лісі – легенях дачного містечка.

Для повноти дачних відчуттів Тамара Костянтинівна своїм гостям обов'язково покаже ліс. Йти до нього хвилин 10. Та й кропиви треба зібрати та насушити на зиму. У лісі Тамара Костянтинівна може прочитати (мимовільно, звичайно) цілу лекцію на теми лікарських рослин. Та ж кропива – вона ж безцінна, її рекомендують при подагрі, ревматизмі, при хронічних хворобах шкіри, печінки, при кашлі, недокрів'ї... Нариваємо листя кропиви, намагаючись не порушити коріння.

– Наступного ж року також прийдемо по вітаміни, – поправляє ґрунт біля кореня Тамара Костянтинівна.

У другій половині дня трохи спадає спека. Чекаємо з сусідами поливу (є тут така послуга для дачників), згадуємо східну притчу про дощ. Прийшли якось до мудреця люди з сусідніх країв, що потерпали від спеки. Попросили в нього поради, чи їй допомоги... Пообіцяли щедро заплатити. Мудрець попросив лише дати йому можливість пожити кілька днів серед тієї спеки подальше від людей у самотній хижці. Через кілька днів пішли дощі, і радості не було меж... Хтось наважився запитати, як мудрецю вдалось «закликати» дощі... На що він розважливо відповів: «...а я нічого не робив. Я просто привів себе до порядку».

Згадуємо слова Маленького принца з казки-притчі Антуана де Сент-Екзюпері: «Сам уранці вмився, привів себе до порядку – й відразу ж упорядкував свою планету». Маленький принц міг наводити лад на планеті кожного дня. На жаль, люди забувають це золоте правило. Адже упорядкувати своє інформаційне поле, свої думки, означає гармонізувати свої стосунки з планетою...

У наше мовчання, бо що тут можна додати до такої притчі та до слів Маленького принца, вривається тривожний дзвінок із мобільного телефону.

Так, так, – міняється обличчя Тамари Костянтинівни, – так... Кілька років вела вона одного онкохворого. Озався його брат – прекрасний лікар-онколог, із яким вони разом «воювали» за життя людини. Обоє знали, що шансів у хворого небагато, але...

– Гарна була людина – земля йому пухом!
– висловлює глибокі співчуття родині лікарка.

Багато найкращих слів чула від Тамари Костянтинівни про вдумливих лікарів, яких вона шанує як колег, але завжди обурюється, коли зустрічає недбальство, близькозорість, зарозумілість у медицині.

А на дачу приїздить або з дітьми та онуками, або з друзями, щоб «привести себе до порядку».

Розділити чужий біль – означає усунути його

Якось, переглядаючи домашній архів, Тамара Костянтинівна натрапила на газетну вирізку з давнім своїм інтерв'ю. «Я бачу людину наскрізь», – так називався матеріал. Стало ніяково. І неважливо, чи журналіст перестарався, чи сама по наївності й молодості таке сказала, але факт залишився фактом: від того вислову віяло самовпевненістю, навіть замахом на найутаємниченіше: на доконечне знання. У народ-

ній приказці – я тебе наскрізь бачу! – йдеться, мабуть, про інше: про пізнаваність сутності людини, її схильностей і намірів, а тут... Словом, мала на увазі одне, а вийшло інше. Дар, подарований Природою, надто «конкретизувався», а відтак і збільшилась варіантність його тлумачення. Зайвий раз переконалася, наскільки треба бути обережною зі словом. А особливо тоді, коли працюєш із людиною. Одному можна сказати про важкий діагноз, іншому треба порадити звернутись до онколога. Адже словом також можна лікувати... Полюбляє Тамара мобілізувати своїх пацієнтів: «поборемось із недугою разом». За багато років перед нею пройшли тисячі хворих із найрізноманітнішими болячками.

Рекламацій, як кажуть, не було. Були, є (і будуть) прикросці: коли людина надто пізно звертається за допомогою, або коли життєвий ресурс людини вичерпаний, а вона про це не знає.

Найбільше в неї постійних пацієнтів, які й розносять про лікарку усну інформацію, що сильніша за будь-яку іншу. Це розуміє Тамара Костянтинівна, яку ніхто не бачив на екранах телевізорів, не чув по радіо... Не по рангу... Хоч запрошень зняти про неї фільм, взяти участь у телевізійних проектах, у тій же «Битві екстра-

сенсів» вистачало й вистачає. На її думку, такі можливості Природи не варто дуже популяризувати — не для цього вони даються. Правда, й тих, хто «піарить» себе таким чином також можна зрозуміти. Кожен хоче прихилити до себе побільше людей, у майбутньому можливих пацієнтів, але все це не стосується лікарської справи.

Інша річ — запрошення науковців у дослідницькі лабораторії, спілкування з ученими. Будь-яку можливість зустрітися з ними вона не упустить, а раптом привідкриється якась таємниця. Адже до цього часу, — як і вчені, вона не знає природи свого даровання. Можливо, йде сприйняття теплової енергії — адже різні ділянки тіла, органи його, мають різну температуру, а хворі — тим паче. Можливо, все лежить у площині фізики надмалих енергій, як сказали б фізики?

Свій багаторічний лікарський, життєвий досвід Тамара Костянтинівна на цьому етапі підсумовує так.

Перше: кожна людина — то невичерпна криниця таємниць, і в наших руках багато можливостей, аби їх відкривати, відкривати самих себе. Ми часто й не підозрюємо, які скарби закладені в нас самих, а не десь по світах закопані.

Друге: все в руках і волі людини. Хвороби зароджуються тоді й там, де порушується гармонія душі, стирається грань між добром і злом. Людина мусить учитися допомагати сама собі: духовним оточенням, вірою у вічні цінності.

І — найголовніше: не треба боятися брати на себе чужий біль. Біль — не каміння. Розділити чужий біль — то означає усунути його, розвіяти й забути, як поганий сон.

І, звичайно, вчитися. Світ людини — найбільша загадка і найбільша життєва мудрість.

*Таїсія Шаповаленко,
журналіст
Київ, 2011*

ЕФЕКТ ЦІЛИТЕЛЬНОСТІ ЯК ЕНЕРГОІНФОРМАЦІЙНА ВЗАЄМОДІЯ

Сучасний стан наукової думки характеризується посиленням інтересу до так званих енергоінформаційних взаємодій, які на противагу фізичним взаємодіям, належать до тонкоенергетичного плану. Вважається, що вони переважно використовують енергію абсолютного вакууму, торсійний принцип передачі енергоінформаційного імпульсу, або стабілізуючі природні вібрації.

Можливість фіксування та дослідження енергії абсолютного вакууму були мрією багатьох відомих учених. Так, багато часу на це витратив великий Ейнштейн. На сьогодні з'ясовано, що більша частина енергії та інформації Всесвіту саме перебуває у фізичному вакуумі, там, де колись, вважали, що це абсолютне ніщо. Більше того, як свідчать дослідження, саме там і «заховані» важелі керу-

вання багатьма процесами й подіями, що відбуваються в нас на Землі і з нами — людьми. Зв'язок, ймовірно, відбувається через систему енергоінформаційних взаємодій.

При виникненні подібних взаємодій повинні існувати суб'єкт — як блок керування і об'єкт — як керована система. У якості суб'єкта часто виступає лікар-цілитель-сенситив. У якості об'єкта — хвора людина. Що при цьому відбувається? Суб'єкт, використовуючи дар тонко-енергетичного, структурованого, чітко спрямованого впливу, приводить енергетичну складову людини у стан квазігармонії як у внутрішньо-структурних взаємодіях, так і у взаємовпливах з енергетикою оточення. Під останнім розуміється не стільки стосунки в родині, на роботі, з сусідами, скільки нормалізований енергоінформаційний обмін із системою вищих егрегорів (блок контролю і корекції) тонкого — не матеріального, але вже фіксованого плану.

Нині вже відомо, що енергетична (точніше, енергоінформаційна) складова людини є провідною в дуєті енергія — фізичне тіло. Тобто всі хвороби спочатку виникають на енергоінформаційному плані і тільки згодом проявляються в плані фізичному у вигляді безпосереднього захворювання. Таким чином, ліквідація енергоінформаційної основи — автоматично,

але поступово, приводить до нормального (тобто здорового) стану фізичне тіло.

Здавалося б, якщо все так просто, то створюємо відповідний генератор, спроможний виправити енергетичну складову людини, і проблеми захворюваності не буде. Не потрібні будуть лікарі і тим більше цілителі. Достатньо буде час від часу приходити у відповідний заклад, посидіти перед генератором — і ти здоровий.

Дослідження показують, що таким шляхом поставленої мети досягти достатньо важко. Причина в інформаційному додатку до енергетичної складової. Кожна людина, з інформаційної точки зору, — унікальне створіння з лише йому притаманними вібраціями та біологічними ритмами, неповторна індивідуальність. Більше того, із власною системою корекцій реакцій на внутрішні і зовнішні зміни та інформаційні збурення. Жодному генераторові такі речі врахувати не дано. Інша річ — цілитель-сенситив. Під час сеансу зцілення він переходить на вібраційно-інформаційну структуру хворого і, використовуючи власну енергію, або енергію зовнішнього середовища (як правило, відповідного егрегера всесвіту), досягає ефекту зцілення.

На жаль, лише незначна частина членів людського суспільства володіє таким даром.

Повною мірою це стосується київського біоенергетика Колотенко Тамари Костянтинівни.

Рідкісні її властивості, на відміну від багатьох інших цілительів, проявляються у вигляді надзвичайного потужного діагностично-лікувального ефекту. Поєднання яснобачення із можливостями як строго локалізованого, так і загальносистемного енергоінформаційного впливу на пацієнта, дистанційного відчуття емоційного стану хворого з умінням проводити корекцію його біоритмів та інформаційно-часових характеристик, – робить цей дар справді унікальним явищем навіть у середовищі сенситивів.

Більше того, на першій міжнародній нараді з екстрасенсорного контакту, цілительства та біолокації (Львів, 1999 рік) Тамара Колотенко демонструвала перед сенситивами-експертами, професійними висококваліфікованими лікарями-практиками можливість відкриття ефекту яснобачення в іншій людини. Зробила вона це буквально за хвилину. Це говорить про надзвичайно широку палітру можливостей людей із подібними здібностями.

На жаль, наука тільки-но починає вивчати такі феномени. Не лише тому, що їх небагато, а ще й тому, що виявились непридатними напрацьовані методики не тільки звичай-

них спостережень, а й наукового експерименту енергоінформаційного плану дослідження ефектів яснобачення, телекінезу, телепортації тощо. Тут навіть досвід роботи, наприклад, із таким сенситивом, як Кулакова, мало чим здатен допомогти, оскільки вона працювала переважно з неживими об'єктами. Живі ж системи характеризуються не тільки неймовірною складністю характерного їм енергоінформаційного континууму у вигляді системи ієрархічно підпорядкованих і постійно взаємодіючих біополів, а й наявністю психолого-корегуючого механізму в такій структурі. Останній, у свою чергу, залежить від значної кількості чинників: віку особи, особливостей характеру, інтелекту, соціального оточення тощо. Жодна механічна система, в тому числі й комп'ютерного типу, навіть наближено за своєю інформаційною складністю не відповідає живим структурам. І з таким «матеріалом» працює цілитель. Та ще й як працює!

Спостерігаючи за роботою Тамари Костянтинівни, мимоволі захоплюєшся оптимізмом, яскравою духовністю, впевненістю у своїх силах. Мимоволі ловиш себе на думці, що перед тобою лікар із майбуття. Особливо підсилюється це відчуття, коли вона починає працювати з інформаційно-часовою структурою пацієнта. З точки зору науковця, це найменш зрозуміле

явище. Воно наближене за своїм характером до відомого «ефекту Козирева». Нагадаю, що відомий астрофізик Козирев демонстрував наявність впливу зірок на фіксуючий прилад із минулого, теперішнього і майбутнього. Жодна людина до цього часу не заперечила одержаних результатів. Його експеримент доводив, що інформаційна хвиля не має часових обмежень, тобто вона реально відображає події від минулого до майбутнього через сучасне. А проблема полягає лише в можливостях фіксації такої хвилі та її адекватній інтерпретації.

Як показує досвід, Тамара Костянтинівна чудово орієнтується в інформаційно-часовому полі своїх пацієнтів. І не тільки орієнтується, а й може активно корегувати там певні події (звичайно, не без допомоги самих хворих). Проходить час, і люди з подивом переконуються в абсолютно точних передбаченнях київського біоенерготерапевта.

Треба усвідомлювати, що нині зрозумілих речей в описаних ефектах набагато менше, ніж незрозумілих. Наука тільки зробила перші кроки у вивченні таких явищ, започаткувавши таку наукову галузь, як еніологія (еніо – енергоінформаційний обмін у природі і суспільстві, логос – наука). Початок будь-якого шляху завжди важкий, та ще коли він пролягає через

суцільні хащі невідомого, незвичного, а часто й відвертого несприйняття певними представниками наукової ортодоксії. Але й присутність таких феноменів як Тамара Колотенко надає впевненості в перспективі таких досліджень та очікуванні найнесподіваніших відкриттів.

*Валерій Петлін,
доктор географічних наук, професор,
голова Західного центру еніології.*

ФЕНОМЕН ТАМАРИ КОЛОТЕНКО

Як представник офіційної науки завжди ратую за науковість у дослідженні та описуванні будь-яких природних явищ, у тому числі феноменів. Більше того, якщо ці феномени складають сутність мало дослідженого явища, або наукового напрямку, що тільки починає розвиватися, вимога науковості тут особливо актуальна. У першу чергу, до таких належать енергоінформаційні науки – науки про енергоінформаційні взаємодії в природі та суспільстві. Одним із підрозділів таких наук є вчення про ефекти цілительства. На жаль, більшість цілитель-практиків, екстрасенсів, ясновидців на теренах України далекі від науки. Попри те, що вони мають відповідні сертифікати, тобто офіційні дозволи на певну практичну діяльність. Варто відкрити будь-яку газету, щоб у ній одержати інформацію про деяких із них.

Явище явно безконтрольне і недопустиме ні з людсько-моральних, ні з наукових позицій. Насамперед зауважимо, що «на карту» поставлено людські життя і здоров'я. Чи спроможні відповісти заклади, які видали відповідні дозволи на питання, що робиться з хворими (і просто цікавими) людьми під час масових сеансів подібних «цілителів»? Що відбувається зі здоров'ям людей (найперше із психікою) після багаторазових відвідин таких «цілителів»? Абсолютно впевнений, що ні. Тобто існує реальна загроза того, що подібні заклади сертифікують незаконні дії. Вихід надзвичайно простий і водночас складний. Потрібний професійний моніторинг, здійснювати який повинні висококваліфіковані спеціалісти – експерти. Висновки такого моніторингу мають бути відкритими. Наприклад, розміщуватися на певному сайті в Інтернеті.

На відміну від них, є і справжні професіонали-цілителі, які постійно співпрацюють з офіційною наукою, методи їхні відкриті й піддаються перевірці, проводиться постійне статистичне оброблення наявного матеріалу з лікування хворих. До таких належить Тамара Костянтинівна Колотенко – відомий київський цілитель, лікар-професіонал, людина із надзвичайними природними здібностями.

Вважаю за потребу зробити певний відступ і пояснити термін «надзвичайні природні здібності». Треба сказати, що надзвичайними вони стали тільки десь в останнє тисячоліття. До цього часу це був звичний чуттєвий діапазон сприйняття людиною свого середовища. Значна залежність від природи сприяла виникненню відчуттів її сприйняття в доволі широкому діапазоні, на рівні яснобачення, тоншого слуху тощо. Як дослідив І. Мечников, подібний чуттєвий діапазон повертається до людини, наприклад, народжені від сліпих батьків. Він переконливо довів, що такі діти бачать. Бачать кількість поверхів у багатоповерхових забудовах, розташування дерев, людей. Але чим вони бачать, так і залишилось для дослідника загадковим явищем.

Важко, напевне, стверджувати чому, але в останні десятиліття давній діапазон чуттєвого сприйняття доволі масово повертається до людей. Можливо, це реакція людського організму на загальний кризовий стан навколишньої природи, викликаний тією самою людиною. Природа неначе дає можливість людству глибше подивитися на наслідки своєї діяльності в розширеному аспекті. Можливо, хоч це її надумить і допоможе перейти від стану конфронтації до стану співтворчості із власним природним середовищем.

Людей із ширшим діапазоном чуттєвого сприйняття називають екстрасенсами або сенситивами. Тамара Костянтинівна навіть серед них суттєво вирізняється. Не тільки професіоналізмом (професіоналів достатньо), а глибиною тонкоінформаційного, тонкоенергетичного сприйняття. Людина-рентген. Не так багато подібних феноменів у природі взагалі. Пригадується років 20 тому з подібними здібностями виявилась молода дівчина з містечка Городка, що на Львівщині. Про неї багато писали, але які ж виникли труднощі, коли вона вирішила (що було цілком закономірно) одержати професійну медичну освіту у Львівському медичному, на той час, інституті.

Тамара Костянтинівна – професійний лікар із яскраво вираженими сенситивними здібностями. Західний центр енергоінформаційних наук, яким я керую, проводив дослідження з багатьма людьми, які володіли ефектом яснобачення. Ефект цей суто індивідуальний і проявляється в найрізноманітніших варіантах. Одержувані ними енергоінформаційні символи (умовна назва) ще потребують певної інтерпретації, розшифрування.

Бачення кольорової аури навколо різних природних об'єктів і в тому числі людини, різноманітні енергетичні канали і ступінь їх «за-

сміченості», наявність нехарактерних для аури та організму в цілому енергоінформаційних аномалій – це приклади яснобачення. Тамара Костянтинівна навіть серед подібних феноменів є винятком.

Можливо, що яскраві сенситивні властивості, в цьому випадку, підсилені її професійною придатністю. Вона проходила достатню професійну перевірку своїх здібностей у науково-дослідних центрах України і США, де не тільки підтвердили їх наявність, а й визнали їх надзвичайну ефективність у напрямі медичного використання.

У неї є добра статистика роботи з хворими, що характеризується дуже великою вибіркою. При цьому якість діагностування і вилікованості набагато перевищує середньостатистичну по медичних закладах України. Все це дає підстави вважати її здібності добротним науковим фактом. Тобто наявні здібності Колотенко Тамари Костянтинівни мають цілковите наукове підтвердження. Подібні наукові факти складають основу нового наукового напрямку – еніології. Наука молода, а тому має багато суперечливих положень. Та вже на сьогодні вона має всеукраїнський журнал – «Еніологія», зареєстрований Вищою атестаційною комісією України як фахове видання. Дозволено захис-

ти кандидатських і докторських дисертацій з енергоінформаційних наук. Уже маємо першу захищену докторську дисертацію з філософського осмислення енергоінформаційних напрямів (В.І.Журавльов).

У такій ситуації здібності Тамари Костянтинівни дуже показові. Та все ж таки варто трохи зазирнути і в структуру самого механізму ясновачення.

Загалом це явище належить до енергоінформаційних взаємодій, які, як бачиться, лежать в основі будь-яких перетворень у природі й суспільстві. Тобто енергоінформаційні явища є первинними і, відповідно, контролюючими по відношенню до звичних нам речовинно-енергетичних явищ. Таким чином, існує реальна можливість зазирнути і в майбутнє, нехай недалеко, але все ж таки майбутнє. І не просто зазирнути, а, користуючись інформацією про нього, відповідним чином підготуватися до майбутніх подій, або навіть спробувати ще на тому енергоінформаційному плані змінити негативну ситуацію на позитивну. В першу чергу це стосується такого виду людської діяльності – як лікування. Тобто є реальна можливість надранньої діагностики і, відповідно, надраннього лікування ще на інформаційному плані, на плані інформаційного програмування

подальшого функціонування людського організму. Виходить, що існує можливість лікування хвороби на стадії, коли її ще немає. Чудова можливість і чудова здібність, якими повною мірою володіє Тамара Костянтинівна.

Може виникнути закономірне запитання: «А звідки з'являються такі загрозливі програми»? З цього приводу однозначної відповіді, на жаль, поки що немає. Мені найбільше імпонує гіпотеза егрегоріальної причини.

Людина, як і будь-яка природна система, не існує сама по собі, ізолювано від свого наближеного і тією чи іншою мірою віддаленого середовища. Сама вона є складовою (структурною) частиною ієрархічно важливішої системи, а та, в свою чергу, ще складнішої системи, і так до найвищого рівня – абсолюту. Утворена окремими частками система володіє ознаками емерджентності (цю властивість було покладено в основу нового наукового напрямку – синергетики).

Це означає, що вона має властивості, яких немає в її складових, а це говорить про те, що вона інформаційно складніша і, відповідно, здатна здійснювати контролюючу, корегуючу і програмуючу функції щодо розвитку своїх складових у просторі й часі.

Наочним прикладом егрегора може послугувати цукор. Кожен із складових хімічних елементів у ньому не має смаку, але коли їх поєднати, утворюється солодкий смак. Подібна енергоінформаційна структура й одержала назву егрегора. У середовищі людського суспільства існують егрегори сім'ї, виробничого колективу, нації, держави, людства в цілому.

Вже говорять про існування егрегора Всесвіту. Людина з тією чи іншою інтенсивністю взаємодіє з усіма цими егрегорами. Ці взаємодії носять характер зворотних зв'язків. Існують додатні і від'ємні зворотні зв'язки. Від'ємні – діють у напрямі пом'якшення і ліквідації дестабілізуючого негативного впливу, а додатні – навпаки його підсилюють.

Таким чином, усі негативні дії людини, в тому числі спрямовані на погіршення власного природного середовища, через систему зворотного зв'язку під контролем відповідного егрегора (вироблення програми подальшого розвитку контрольованої системи), повертаються до самої людини у вигляді хвороб, що і трапляється найчастіше.

Тепер щодо можливостей сенсорної корекції стану здоров'я людини. І знову таки звернемося за прикладом до феномену Тамари

Колотенко. Зрозуміло, головним, є той факт, що вона лікар має можливість оцінити як свій діагноз, так і наслідки лікування на професійному рівні. Те, що вона володіє здатністю бачити внутрішні органи людини також неабияка допомога. Але це ще не лікування (хоча лікарі кажуть, що правильно поставлений діагноз, дає можливість на 90% вилікувати людину). Щодо самого лікування, а швидше енергоінформаційної корекції стану хворого, то його можливості знову таки перебувають у взаємозалежності від власного середовища.

Як показали чисельні експериментальні дослідження, апарат керування будь-якою природною системою – це специфічна єдність взаємопов'язаних структурних блоків. І при цьому значна їх частина (дійсний контроль) перебуває не в межах самої системи, а в межах її середовища. Дуже велика ймовірність, що якраз цей факт і використовують люди з яскраво вираженими сенситивними здібностями з метою здійснення енергоінформаційної корекції стану людського організму. Тобто початково в людському організмі закладено можливість зовнішньої його корекції. Все це з успіхом використовує Тамара Колотенко.

У контексті викладеного не можемо не сказати кілька слів про екологічне середовище

людини і про, так званий, екологічний чинник. Часто запитують: «Що означає гармонізація здоров'я з точки зору енергоінформаційних наук»? Відповідь тут однозначна. Це гармонійно вписати себе у своє природне і суспільне середовище, точніше, гармонізувати свої внутрішні й зовнішні зв'язки, в першу чергу, енергоінформаційного плану, з цим середовищем. Тобто, перефразовуючи відомий вираз, можна сказати, що у здоровому середовищі – відмінне здоров'я.

Разом із тим, техногенно змінене середовище не дуже допомагає в підтримванні здоров'я. Але цей чинник це ще не весь екологічний стан. І даремно думають деякі люди, що екологічне середовище – це щось погане. Не буває поганого екологічного середовища. Цим терміном називають середовище певного об'єкта (дерева, крота, людини тощо). Квітка в абсолютно техногенно непорушеному заповіднику також має свій екологічний стан. Інша річ, що стан цього середовища може не тільки не сприяти оздоровленню, а і значно спрямовано його погіршувати.

Та звертаю увагу черговий раз на те, що тонкоенергетичні, а точніше, енергоінформаційні зв'язки є при цьому визначальними. Такими структуруючими можливостями часто

й наділені енергоінформаційні поля людей із чутливими здібностями, тобто мова йде про всім відомі біополя, або морфодинамічні поля. Навіть перебувати в полі такої людини корисно, оскільки воно запрограмоване на створення оздоровчих ефектів, а якщо при цьому сам чутлив скеровує роботу свого біополя на оздоровлення хворого – ефект може бути досить відчутним. Все сказане повною мірою стосується Тамари Колотенко.

Інший бік зцілення – екологія думки. Свого часу, відомий дослідник-експериментатор Кіра Асипова в лабораторних умовах, працюючи з контрольованими, відповідним завданням, думками людей, що фіксувались у вигляді різноманітних слідів на дуже чутливій пластині, переконливо довела, що вони матеріальні. Тобто думки – це вироблення слабких енергоінформаційних хвиль у певному діапазоні, який залежить від напряму думок.

Таким чином, можемо вважати доведеною можливість вносити як гармонію, так і дисгармонію в середовище людей лише з допомогою контрольованих або неконтрольованих думок. Особливо значний вплив спостерігається в момент емоційного підсилення думок. Вчитися контролювати свої не тільки емоції, а й думки допомагає своїм пацієнтам лікар Колотенко.

Вона чудово розуміє всю загрозу тонкоенергетичних зворотних зв'язків, викликаних думками людей.

Загальна теорія систем говорить про існування зворотних зв'язків двох типів: додатніх і від'ємних. Додатній зв'язок діє в напрямі підсилення деструктивного впливу, а від'ємний — у напрямі його послаблення. Вся ця структура тісно взаємопов'язана принципом збереження речовини, енергії та інформації. Ось чому за негативної мислєдїї можуть включитися системи додатного зворотного зв'язку у вигляді зворотної програми деструктивних змін. Недарма в Біблії написано: «Не побажай навіть ворогові зла!». Помолись за прощення його гріхів, побажай йому всього доброго, і тобі все це повернеться сторицею, тобто стабілізууючою, оздоровчою програмою.

Тамара Костянтинівна володіє таким унікальним яснобаченням, що може «бачити» захворювання ще на стадії негативної програми. Зрозуміло, що на цій стадії ліквідувати хворобу (яка фактично ще такою не стала) набагато легше, ніж у стані її фізичного прояву. Та існує й інша ситуація.

Приходить хворий (або потенційно хворий) до лікаря-цілителя. От, я такий є, а ви мене

лікуйте. Ліквідуйте програму, хворобу і з ними всі можливі негативні наслідки. Не забуваймо про закон збереження енергії та інформації. Щоб повніше усвідомити ситуацію пропоную приклад.

Приходить (або приводять) злодій до прокурора. От, я такий є, а ви мене очистіть. Ліквідуйте мої злочини, і щоб при цьому до мене не було жодних претензій. Дивна ситуація, але практично ідентична ситуації — хворий — цілитель, де останній або змушений брати на себе програму хворого (тобто реально його злочини) і тоді ліквідувати її, спалюючи власною енергією, або показати шлях людині, як цю програму самоліквідувати. Шлях цей часто тяжкий і тривалий, а тому дуже непопулярний серед хворих.

Мабуть, недарма в усіх світових віруваннях існує система покаяння. Чому досить часто хвороби людини проходять неначе самі по собі після сповіді? Тому, що від душі, від серця розкаяння у скоєному є поштовхом до включення від'ємних зворотних зв'язків, які діють у напрямі ліквідації деструктивної програми. Як наслідок, хвороба зникає неначе сама по собі. Створюється уява справжнього чуда. Та реально все добре пояснюється з позицій енергоінформаційних наук.

На жаль, поки що не існує технічного устаткування, яке могло б проводити подібну роботу, а тому вона не може бути виконана в широкому масштабі. Це може зробити тільки людина з розширеним діапазоном відчуттів. У Тамари Костянтинівни цей діапазон ще й помножений на професіоналізм. Такі люди – унікальні для будь-якої держави. Без перебільшення – це її золотий фонд.

Достатньо професійні експериментальні дослідження, проведені в тому числі академічними закладами України і Сполучених Штатів, констатували наявність у неї справді унікальних здібностей. Подібні експерименти завжди багатофакторні і різнопланові. Наведу приклад для більшого розуміння ситуації.

До рук сенситива-цілителя дають запаяну пробірку із хворою на лейкемію кров'ю, або заповнену рідиною із визначеною концентрацією бактерій певного виду. Через 5–10 хвилин проводять повторний аналіз. Якщо кількість лейкоцитів зменшилась і концентрація бактерій відчутно впала – в наявності сенситивний вплив. При цьому, як правило, експеримент проводять до одержання достатньо ймовірної статистики. На жаль, у наш час подібні експериментальні дослідження є надзвичайною рідкістю.

Та попри всі життєві негаразди Колотенко Тамара Костянтинівна майже щодня веде свою надзвичайно потрібну роботу, у якій її, без перебільшення, Божий дар врятував і, я цілком упевнений, врятує ще багато, багато людських життів.

*Валерій Петлін,
професор, завідувач кафедри конструктивної
географії і картографії Львівського національного
університету імені Івана Франка,
голова Західного центру еніології
2007 рік. Львів.*

ТАКЕ ДИВО – ЛЮДИНА...

Бачу ваш біль

Досі не можу збагнути цей дивовижний феномен: бачити людину наскрізь, бачити людські органи до найдрібніших деталей. Це для мене щось надлюдське, надприродне. Але саме такими фантастичними здібностями і володіє народний цілитель та медик Тамара Костянтинівна Колотенко.

Якось подумав: дуже цікаву книжку можна було б створити про цей спалах космічних можливостей людини.

Я тут нічого не вигадував – просто записував думки, судження, міркування цієї мудрої, душевної жінки, доброї феї-чарівниці з унікальним, неземним даром яснобачення.

Пророк із шостого «А» класу

– У скільки років Ви відчули, що можете допомогати людям? Вас уже, мабуть, не раз про

це запитували... Не з пелюшок же, не з дня народження?

— Почалося «це» десь у шостому-сьомому класі. Яюсь само собою вийшло, природним чином: хтось підбіжить — «Тамаро, голова болить». Покладу руку — відпускає. Те ж саме і з зубами, кровотечею.

Такі були перші, дитячі експерименти. Їм ніхто й не дивувався: дуже в селі добре знали, що в родині нашій не в одному поколінні були знахарі. Або — кажу: сьогодні я отримаю дві п'ятірки... Хочете — поб'ємося об заклад? І отримувала!

Випробування на комп'ютері

— Оці курси, про які Ви яюсь розповідали, коли закінчили?

— Років десять тому.

— Якби всіх цілителів так перевіряли, пропускали через такі фільтри... То було при якійсь поліклініці?

— Так, у Києві, на лівому березі Дніпра, в поліклініці на Ентузіастів, 49. Там була лабораторія центру експериментальної інформотерапії, а перевірялась у клініках. Після того,

як пройшла апробацію, два тижні була при лікарні. Давали дві палати хворих, ми працювали там разом із лікарем. По швидкій допомозі людей привозили. Я оглядала й встановлювала діагноз хворого. Тоді робили обстеження, рентген, щоб підтвердити мій діагноз.

Після цього я працювала з хворими. Діагностика — одне, а лікування — інше. От одного разу приходжу в палату й кажу: «Так, хлопці... А «хлопці» — то були фронтовики, люди похилого віку, важкі хворі. Тиск — двісті двадцять на сто двадцять. Кажу: буде сто двадцять на вісімдесят. Приходять з обстеження — точно: 120 на 80! І так майже в кожного. Всі сміються в палаті. Через тиждень виписали того «хлопця», який лежав із тиском, з гіпертонією. А я їм: «хлопці, так тримати!» З жартами. Я ж старалася, хотіла, знаєте, показати свої здібності — не знання, бо на медицині я ще тоді мало зналася.

— Медінститут цього не дав би, що дали ці курси, робота з людьми...

— Мій інститут — усі роки роботи із хворими. Але багато чого потрібно іще вивчати.

— Вік живи — вік учись?

— Справді. Знаєте, таке розчарування буває іноді, що не хочеться нічого, опускаєш руки, а

потім заспокоїшся і думаєш: треба триматися, потрібно працювати. За ті 15 років кожний день — із людським горем, сльозами, бідами — щось таки важать.

— Скільки людей буває за день?

— По різному. Буває і по 15–20. Це добра школа. Я кожного розпитую: а як ви лікувалися, що ви приймали. Такий то діагноз, каже, приймала те, такі ліки, такі уколи. А я розпитую: як ви себе почували, яка була реакція організму? Людина мені розкажує — а я переживаю разом із нею, в цю хвилину, в цю мить. І — навчаюсь. Такі мої книги, мій університет.

— Ви схоплюєте все на льоту. Збираєте знання, досвід, як бджілка мед — де тільки можна: від людини — до цілого світу, до космосу, від свого села, де народилися — до Америки, де побували.

— ... Знаєте, коли людина каже: я стільки років лікувалася — і зі мною погано, я собі думаю: а чому так? Ану, давай разом подивимось. Разом перепроверимо. Я так ще роблю. Хвору людину кладу. Розслаблюю. І починаю діяти на весь організм. Проявляю її хворий орган. Людина каже: о, болить! Де болить? Оце воно! Не там, де написали, а тут, де болить — отам і хвороба! Тоді кажу: треба лікувати такий ор-

ган. Оскільки я ще не знала фармакології, не знала алопатії, то радила: тепер, будь ласка, підіть ще до свого лікаря і скажіть йому: в мене такий діагноз.

Якщо він не надто самовпевнений, то підбере вам відповідні ліки. Або підіть до іншого лікаря, якщо ваш не хоче визнавати своєї помилки. Через якийсь час людина до мене повертається, каже — справді так!

І тоді я почала вже входити в дружбу з лікарями. Я допомагаю ставити діагноз, вони допомагають хворому лікуванню. Я ж не можу, не маю права налаштовувати пацієнта проти лікарів.

— Справді, вони роблять багато доброго, візьміть хоча б хірургів наших — у більшості це чудові спеціалісти, щоб там не говорили. І Ви за потреби до них направляєте.

— Тільки так, разом і маємо працювати.

Заглянь собі в душу

Прийшла якось до мене жінка. Таїла на чоловіка образу сім років. Він їй якусь прикрість зробив, і вона йому не прощала. Не могла, чи не хотіла пробачити. Бачите — образа, непростення. Ще Ісус Христос учив — проща-

ти. Вона зло носила в собі. А те зло всередині неї — як атом, як радіація. Все руйнує.

І вона вихворіла на зуб. То не просто хвороба на фізичному рівні. Коли вона зайшла до мене, я побачила, що вона вся тремтить. Вона сказала, що нікому вже не вірить, що не піде більше на операцію...

Я попросила її заглянути в свою душу. Давайте разом будемо шукати причину. І я вам допоможу. Тепер скажіть: у вас, очевидно, сильна-сильна, затаена образа. Тієї людини вже нема?

Вона відповіла: це був мій чоловік. Він помер.

— Але ви йому не простили?

— Я не могла йому простити.

І те непростення вона носила в собі. Все це торкнулося й родини. Померла і донька, і мати. Ви розумієте, яка сила зла? Зрозуміло, я з нею поговорила, переконала, що треба простити. Запитала, чи ходила вона до церкви, тому, що це дуже допомагає — спілкуватися з усім прекрасним... Чи в церкві, чи на полі, чи під сонцем, чи під місяцем, чи біля річки — з живою стихією. У кожного своя віра.

А хірург тут ні при чому — це не його

вина, що хвороба прогресує. Ми часто не розуміємо: будь-яка хвороба залежить від нашої духовності, від наших помислів і дум, від дій, стосунків. Не треба на чоловіків злитись. А чоловікам на жінок — тим більше. Зрозумійте: чоловік десь там нагрімає, висварить, випустить пару — і все. А жінці — складніше...

Приїхала до мене якось одна жінка та й каже: погано зі мною — хвора душа. Зле і з донькою, негаразд із сином. І з дідом трапилася біда. Я кажу: а чому з дідом трапилася біда? Бо жінку сильно зобидив. Точніше — дівчину, коли в молодості з нею гуляв. Він примусив її вбити в собі дитя, і вона прокляла його за це. Він помер, а жінка його повісилась. Код самознищення...

Коли та хвора прийшла до мене, я її сказала: ви зумієте вирвати з цієї жахливої історії себе, родину... Я постараюсь допомогти. Я допоможу. Бо син кудись утік, десь виїхав. Донька — чудова, красива дівчина, 19 років. Та з ким не познайомиться — хлопці тікають від неї. Розумна, красива, добра, але — її бояться.

Я сказала тій жінці, що їй треба зробити, який ритуал виконати. Запалити три свічки, прочитати молитву...

Як людей переконати, що зло — причина

багатьох хвороб... Знаєте, треба ще зрозуміти, що таке добро і зло. От кажуть: зла людина. Та яка вона зла – просто ми не можемо зрозуміти ту жінку чи чоловіка. Не хочемо іноді зрозуміти. Кажуть: я – добрий, світлий, а той – чорний, темний, поганий, злий. Потрібно розібратися в собі – перш за все. Сердитий – це ще не злий. Правда?

До чого цікаво те все... Воно теж прийшло до мене не відразу. Я спочатку захоплювалась: о, могу наскрізь бачити! Хвору печінку, серце, кишечник... А чому – хворі? Ну, ми знаходило ураження, там хімічні, нервові, травматологічні, інші видимі причини.

Але ж є причини невидимі

– Як ви до того дійшли?

– Це практика, досвід роботи з людьми. Пізнай людей – пізнаєш себе. Пізнай себе – пізнаєш людей. Або кажуть: пізнай себе – світ пізнаєш. Просто треба до всього приглядатися, все вивчати. Не з книг, ні – в літературі такого немає. Із Біблії. Там багато чого закодовано, багато чого ми не розуміємо, не сприймаємо. Та що там говорити! Я років у 13–14, коли бабуся читала молитви, не розуміла, що це таке. Бачите – теж зло – таке невігластво.

Це не вина, а біда наша. І причина багатьох катастроф, хвороб, драм і державних, і сімейних.

Іще такий випадок. Прийшла хвора жінка. Молода, років 30-ти. Лікувала хвору печінку. Я подивилась – справді, печінка зруйнована. Але причина не в печінці, а в свідомості тої жінки. Її терапевт призначив добрі ліки. Але ж причина тут не в ліках! Я її запитала: чого ви налякалася? Хто вам ця жінка, що вмерла?

– Моя мати.

– Оце, кажу, справжня причина. І ліки тут безсилі. Я зняла пам'ять клітин. Ось що! Вона була в коливанні, вібрації.

– Я теж, пригадую, вібрував, хитався, коли вперше мене оглядали...

– А вібрація – це життя. Це наші органи вібрують. Будь-який орган вібрує на своїх біоритмах. І коли я з нею попрацювала, то сказала, що трапилось, і в першу чергу торкнулась її пам'яті. Мозок її запрацював по-іншому. Так, як працював до того, коли вона прийняла цей удар.

Був різкий біль печінки, потім їй стало тепло, гаряче, – щось наче розлилося, як вона сказала, по животі. А я тоді сказала: тепер нія-

ких таблеток. Жодних уколів. Тільки трави. Та спокій. І ви здорові.

Як тривога – то до Бога

Якось у поліклініці до мене на прийом зайшла одна жінка. Глянула – як обрізала. І – сама затремтіла. Жадібна така, заздрісна – по очах видно. Всі бояться її, всі од неї тікають. Отакій людині – потрібно до церкви. Але як її туди, з такою силою?

– Хіба що біда навчить. Болячки. Тоді ви-людніє.

– Мабуть, справді. Бог людині дає болячки, щоб спокутувала свої гріхи. Отоді, коли йдеться про те, бути – чи не бути, тоді людина звертається до церкви. Кажуть, як тривога – то до Бога. Так воно і є.

– Отож, треба ходити до церкви, так?

– Ви знаєте, іноді ходять туди мало не вимагати, щоб у нього, чи в неї було якесь покращення – чи то в здоров'ї, чи взагалі в житті. Але ж це – споживацтво. А є ж люди, які ходять з вірою. Покаятися. Не можна так говорити: треба чи не треба ходити до церкви. Чи там якийсь бізнесмен, чи й злодій – він теж може прийти до церкви. Але він просить – що? Боже, допо-

можи зробити мою справу... Мені треба...

– Зробити зло?

– Навіть так. А хіба для того ходять до храму? Зараз церква для багатьох стала модою. А не духовною потребою. Бачите – й по телевізору показують, священників запрошують, офіси святять... Запрошують, бо так модно.

Він прийде до церкви, поставить двадцять свічок, попросить Господа повернути своє не завжди чисте діло...

Або поклони б'є. Та скільки хочеш бий поклонів, як твоя душа не відкрита до світлого, то нічого тобі не допоможе. І як я можу сказати тій людині, якщо вона свідомо закрита, перед людьми й перед Творцем – як я можу сказати їй іти до церкви? Зайде туди, подивиться, хто що робить, та й піде звідти... Люди ще не готові. Точніш – не всі люди готові.

– Мабуть, змалечку, з пелюшок треба до цього привчати.

– Коли мені дуже важко – тоді йду до церкви. Постою, розберуся зі своїми думками, ніхто не лізе в душу. Моя бабуся казала: я вірю в Бога, але не завжди вірю священникам. Чому? Натрапила була на такого, що її образив. Бабуся Тодосія сильно вірила, вона молитвами

лікувала, викачувала яйцем, віск виливала, — допомагала людям.

— Так що...

— Храм у першу чергу — в душі має бути. А як приходять до мене люди з такою зверхністю: «Я тобі заплачу, тільки ти мені зроби». Ну, як я можу щось допомогти, як він сам не хоче прикластися — хоче відкупитися. На — і зроби, це твої проблеми.

— Як у ресторані. Ти мене обслужи...

— О! Такі люди теж до мене приходять. Дуже важко з ними працювати. Але й таких приймаю. Все одно в цієї людини йдуть потім справи на краще. А могла б сказати: знаєте що — йдіть, ви поганий. То він ще гірший буде. Потрібно й таку людину прийняти з добром. Добро народжує добро. А зло — зло множить.

— Скажіть, звідки в людини — добро? Чи це десь у генах закладено оту людяність, чи домашнє виховання, чи біди надивилися людської — звідки це все? Скажімо, у вас...

— Мабуть, усе разом. Щодо мене, то з дитинства я споглядала, була спостережливою. Сиділа мовчки, дивилася на людей. Той радіє, той плаче... Дівчата — знаєте як: кіно, танці,

мене більше тягло до розмов, до старих людей. Багато любила читати.

— Ой, ти знаєш, — скажись якось бабця, — у мене болить голова... А я нашорошу вуха: а чому в неї болить голова? А вона й починає розповідати: «От мій Іван зробив те-то й те-то, а в мене розболілася голова. А він мені сказав, а я йому сказала...»

Думаю — чекай: він сказав — вона сказала. Йому не пробачила. І в неї цілу ніч болить голова. От! Розумієте? Як вона не пробачила чоловікові, синові там чи доньці — то це зло засіло їй у голові, отруїло її мозок. «О, вона мені таке сказала, мене образила — я цілу ніч не спала, в роті пересохло...» Думаю: бач, вона образилась на доньку, не простила її, і... Хто провокує хвороби? Вона сама! Ну, пробач, скажи: «А, може, ти й не маєш рації, може, й маєш — та Бог із тобою». Все! І ти б спала спокійно, і в роті не пересихало б.

Мені бабуня залишила в спадок одну золоту фразу. Вона казала: «Як хтось дурний — ти будь розумніший». І я завжди, як не хочу посваритися, це згадую...

— Прекрасна фраза.

— Знаєте, можна зазнатися: і похвала тому сприяє, слава, влада, бізнес, гроші... І люди-

ну так занесе, що тоді не зупиняється ні перед чим. Її так засліпить, що вже не розуміє, хто вона на білому світі. Власне «я» засліпить, задушить. Забувається чоловік, що болячки та смерть — всіх рівняють...

Енергетика чакри

— Що таке чакри — розкажіть, будь ласка.

— Хто володіє яснобаченням, той бачить ті центри. Бачить їх у кольорах.

— Скільки тих чакр у людини?

— Чимало, але основних — сім. Є про це багато літератури. То локальні, нервові центри, що відповідають за якусь ділянку роботи чи органу. Тому можна працювати через чакри. Кажуть: сонячне сплетіння. Це і є чакра.

От приходять хворий, каже: в мене болить шлунок. Ні, — відповідаю, — у вас нервове захворювання — це ваше сплетіння спазмує. Тоді болить не лише шлунок — цілий комплекс захворювань. А лікарі ставитимуть діагноз: нейропатія, гастрит, холецистит і так далі. Головне — з'ясувати, що саме викликає біль.

— То чакра — це нервове сплетіння?

— В анатомії її видно як нервове сплетін-

ня. Але в духовному плані — лікарі не знають. От закордонна книжка відомого парапсихолога Вебстера. Он чакри, в кольорах. Бачите? Пупова — жовта. Кобчик — червона. Серцева — зелена. Щитовидки — голуба. Голова — німб. Трикута. Трете око — синє-синє... І маківка голови — тут буває лілового, білого кольору сяйво. Ось тут, гляньте, показано, яка чакра хвора. Якщо пупова — то це вже не в порядку кишечник.

Якщо лікувати на рівні традиційної медицини — гастрит, холецистит, коліт, ентероколіт, то можна лікувати, звичайно, й на такому рівні, якщо то ураження, скажімо, хімічні чи травматологічні. Але якщо ураження енергетичні, то, як би лікар не старався — важко допомогти. Тут допоможе цілитель.

— При будь-якій недузі — хвора й енергетика?

— Звичайно. Але коли хімічна чи травматична природа захворювання, то потрібно лікувати й офіційними традиційними методами.

Ось дивіться... Якщо хворий кишечник, чи якась його ділянка, то я бачитиму тільки цю частину кишечника, а інші не видно. Бачитиму тільки хворі місця. І тут потрібно добре знати анатомію, щоб правильно зорієнтуватись, точно визначити місця, які потребують зцілення.

Аякже – анатомію, фізіологію, людину взагалі потрібно знати. Я ж медичне училище свого часу закінчила. А потім – Інститут народної медицини.

Гляньте, будь ласка, іще сюди, на ілюстрації цієї книги. Коли людина нервує, якщо в неї головні болі, чи вона вживає наркотики – ось подивіться: бачите, як над такою людиною світиться? Головні болі – іскри йдуть! Людина зла – розряд іде! На людину наклали проблему – сильно посварилися, її проклинають. Кажуть: той чоловік чи жінка носить якийсь тягар у серці, або в голові – наче на голову хто мішка насадив.

Приходить така людина – запитую: ви що, посварилися? Вас проклинає сусід чи сусідка? Так, посварилися... Я ту інформацію зараз зніму, пораджу, що треба зробити: або запалити свічку, або молитву прочитати. Але без участі самої людини, без її свідомості – нічого не пройде. Треба, щоб хвора людина зрозуміла, усвідомила це. Якщо допомогти їй сьогодні, а завтра вона це саме зло зробить – знову на себе наведе, накличе біду. Від її поведінки залежить життя і здоров'я.

У природі все зв'язано, все живе. Навіть листочки на деревах мають ауру. Як торкаєш

листочка й думаєш його зірвати, то він починає тремтіти. Відчуває, що зробиш йому боляче. Якийсь зв'язок йде. Рослини з людиною...

– Все живе пов'язане між собою.

– Так. Ще тільки думаєш зірвати, а він уже тремтить. Але ми цього не помічаємо – ми грубі.

– І дерево відчуває – як хочуть його зрубати.

– Аякже. А дерево ж – виліковує. Та стань же під деревом на якусь хвилину – і відчуєш уже полегкість, знімається біль. Як сильно болить голова – станьте під тополею. Одразу зніме вам біль. Але як довго стояти – то вона може забрати вашу енергію, буде слабкість, сонливість, втома.

– Осика забирає енергію, так?

– Вона не забирає енергію. Вона вбиває мікроби – і хороші, й погані. Ви подивіться: з осики, наприклад, будують зруби колодязя. Тоді там не заводиться нечисть. Але як побудувати з осики хату – там ніхто не житиме: всі вимруть. Траплялися такі випадки. Осика дає захист від поганих сил.

Як приходить людина з поганими думками, то осика сприймає на себе цю негативну енергетику. Коли в дитини безсоння, коли

вона плаче, боїться пристріту – поганих очей, то гілочка осики допоможе – й дитина спокійно засне.

Зустрічі в дорозі

У дорозі я люблю споглядати, вивчати людей. Їхала якось я в автобусі. Сідає біля мене жінка. Така змучена, поліартрит у неї – пальці скручені. Працювала все життя дояркою, холод, сніг, мороз – знаєте, як наші жінки в колгоспах трудились...

Десь на зупинці вийшла вона, купила з м'ясом пиріжки. Рушив автобус, а я так глянула на жінку, глянула на ті пиріжки – тісто сире, м'ясо – теж не дуже... бачу, якщо з'їсть, то їй буде погано, бо в неї ж виразка шлунку. Кажу їй:

– Будь ласка, не їжте ці пиріжки.

Витягаю два яблука з сумки і подаю їй із найкращими думками.

– З'їжте, – кажу, – будь ласка, ті яблука. У вас же хворий шлунок. І далі запитую: Вас звати Марія, так?

Дивиться на мене такими великими очима – налякалася. А тоді взяла ті яблука, з'їла і каже: «О, біль пройшов. Руки перестали тремтіти».

– Ви, звертаюся до неї, їздили до сина?

– Так, до сина... А як ви знаєте?

Я відчула цю жінку. На ній усе написано. А як я знаю? Важко сказати. Знаю і все...

Тоді я порадила їй, як лікувати руки, ноги, в чому парити. Кажу – у вас на городі є те зілля, тільки пригляньтесь. Така рослина, така деревина – напарте, зробіть – і у вас усе пройде.

То ми з нею прощалися – знаєте, скільки? Всю дорогу прощалися.

– Ви згадали про трави. От мені іноді радять звичайні, банальні трави. Думаєш, – чи воно допоможе, чи ні...

– О, так само казала мені одна жінка, вона зараз за кордоном. Написала мені листа. Пише, що родом із Тернопільщини, що її родичі були в мене на прийомі, дали адресу. Бо хто шукає – той знаходить. І висилає свою фотографію. Яка в мене хвороба – кажуть, по фотографії можете визначити. І як можете – пришліть пораду, чим мені лікуватися. Бо я п'ять років тут живу, а не була ще в лікарів, тут потрібна за це платня велика, а в мене немає страхування.

Ну, я взяла це фото, подивилася, що в неї ревматоїдний поліартрит. Порадила в листі їй попитувати трави. Через деякий час – дзвонить

мені по телефону. Кажє — так, справді в мене були руки й ноги опухлі, я приймала ці трави, мені краще, але ж — то зовсім звичайне просте зілля! А я кажу по телефону: так, але ж вам зійшли набряки? Зійшли. Звичайні, прості трави. Але де просто — там дуже складно.

— На жаль, ми нехтуємо тим, що бачимо майже щодня. І та ж материнка є вдома, й полин, і звіробій, чистотіл, деревій — збирав у матері.

— Своїми руками?

— Так. Яюсь інтуїтивно відчував, що це мені потрібно. Але хіба ми п'ємо рідні трави? П'ємо чай, чи там каву... Самі винні, що хворіємо.

— Ну, звичайно. Себе треба в першу чергу винити. Я також інколи думаю. Ото весь час із людьми, закручена, а тоді кажу собі: зупинись! Ану, подивись на себе збоку. Подивись! Інколи мені хочеться зустрітись з людьми, які б мені сказали те, чого я не бачу. То найкращі друзі, які не хвалять, а щиро кажуть, що в тебе не так.

Розкажу вам ще про Діану. Давно ми знайомі. Вона «приймала» інформацію. Звідки? Ну, як зараз прийнято говорити — з космосу. Розумію, що це на грані фантастики, і далеко не кожному дається в це повірити.

Але одного разу ввечері вона дзвонить до мене. Схвильована така, плаче. Кажє, я не знаю, що робиться — мабуть, із глузду з'їхала... А людина вона досить прагматична — інженер за фахом.

Сиджу, кажє, ввечері сама. Чоловік на дачі. Раптом з'явилося на стіні табло — цифри, як на стрічці... Тоді — силует на стіні, тінь і — голос. Звертається до мене: «Слухай мене уважно».

— Хто ви? — злякано запитала вона.

— Ми — з планети Селена, — відповідає той силует. — Ми тут вахтами на Землі. Часто змінюємося. Скоро відлітаємо — буде друга вахта. Ми вивчаємо Землю, мінерали, людей...

— А які ви?

— Ну, майже такі, як ви. Невисокі, смагляві...

Через півтора місяця — знову був у неї «контакт». Йду, кажє, по Хрещатику. Замислилась. Враз глянула — поруч чоловік.

— Добрий день. Ви йдете книжки купувати? — посміхається. Саме йшла до «Українського дому», на книжковий ярмарок. «Вам привіт із планети Селена».

Деякий час ішли поруч. Розговорилися. Точніше — він говорив, Діана слухала. «Багато

ваших учених йдуть неправильним шляхом. Наша місія — допомогти врятувати вашу планету»...

Після цього поштовху, стресу Діана почала співати. Так, як рідко яка артистка. А коли співає, то бачить ауру. Бачить хворі органи. Відкриваються в піснях. Почала ходити до церкви, там співати. Багатьом людям уже допомогла — навернула до віри.

— Є одна артистка, — завважую, — кажуть, також лікує піснями.

— Людині дається дві чи три дороги. Співачка зарано пішла цією дорогою, ринула в цю стихію — почала співати й лікувати. А вона ще ж усього, що потрібно, не пізнала. Вибачте, я з 6 — 7 років почала помічати в себе якісь здібності — але хворого не торкалася.

Ну, хіба там головний біль знімала — це багато хто робить. Після сорока років пішла тільки до людей. Треба визріти. І дозвіл потрібно отримати. Не той, що з печаткою... Я не рвалася до людей.

А коли побачила людей біля домівки мами на Вінниччині, відчинивши вранці двері, то розгубилася: що робити, що казати? «Чому ви до мене прийшли? Я ж нічого не знаю, цього

ж у книжках не вивчала». Але прийшли люди, важкі хворі: «Ні, ти маєш нам допомогти».

Отоді я зрозуміла, що це — благословення.

Допоможіть... причарувати

Ви запитували, як це все почалося. З дитинства спостерігала в себе ті дивні здібності, пізніше бачила, що є дія — проходять болі, зупиняється кров. Хапала спеціальну літературу, жадібно читала в газетах про подібні явища.

Якось подумала: потрібно знайти науковців, щоб переконатись, чи справді так воно є, як я собі уявляю, як сприймаю. Це вже було в Києві. І ось на трамвайній зупинці побачила оголошення. Вперше прочитала слово — інформотерапія. Зателефонувала, мені сказали — приходьте. Були тоді там, пригадую, доктори біологічних наук Ія Торська, Зеновій Скрипнюк. Хвилювалася — не знала ще медичних термінів, анатомії — як пояснити все їм? Так, наче в перший клас ідеш... Зізналася, що бачу органи. Ну, вони подивилися на мене, як здалось, скептично.

— Ану скажіть щось про мої болячки, — звернувся розважливо співробітник Петро Пелех.

Показали ще кількох людей, попросили сказати, які в них хвороби, якого кольору аура. Я майже все «вгадала». Тоді мною зацікавились. І почали, як кролика, досліджувати...

Кожного дня наукові експерименти проводили, а по середах у нас була лабораторна практика. Приїздили люди з областей. Говорили, що вони цілителі, чаклуни, екстрасенси, відьми... У комісії, яка їх перевіряла, були професори, доктори наук, невропатологи, психотерапевти, терапевти, гомеопати. Були цілі групи: наукова та лікувальна.

— Вас перевіряли, а потім ви перевіряли інших?

— І перевіряла, і діагностувала, й лікувала. І все це під контролем науки. Лабораторія центру експериментальної інформотерапії була при поліклініці на Ентузіастів, 49, одразу біля метро Лівобережна, звичайна районна столична поліклініка. Хворих багато. Мені приводили весь час по 10 чоловік, щоб я «проглядала» й ставила діагноз. Ну, там і практикувалася. Говорила все, що з людиною.

Потім ішла моя дія. Але перед тим, як ма-ла дивитися хворого, відкривали історію хвороби. Робили аналізи. На мене також заводили анкети кожного дня — акти такі. І в актах запи-

сували те, що я про хворого говорила. Потім порівнювали з тим, що записано в історії хвороби.

— Оце перевірка справжня. Кожного б цілителя так! — не стримуюсь. — Тоді б не було шарлатанів.

— А після моєї дії на хворого — знімали його параметри на приладах. Заносили все в анкету. І через певний час, як проходить період активної дії органів, знову перепроверяли: дивилися знову параметри — як я дію на які органи, які цій дії піддаються хвороби. І після цього факти були, як мовиться, наяву. Як треба було, то хворі ще здавали аналізи. Теж визначали по них мою дію.

— Ви хочете діяти чи ні — але дієте? Чи можете «відключатися»?

— Можу «відключатися». Знаєте, мені дуже цікаво з дітьми працювати. Діти — дуже чутливі. От у дівчинки головні болі. Погано їсть, не спить, вередує — що з нею робити, каже мама, не знаю. Я думаю: так, треба знати, що з дитиною робити. І починаю працювати. Розпитую: як тебе звати? Хвалю: яка в тебе красива кофтина... І відчуваю тоді, які в дитини смаки, що їй подобається, чи вона любить одяг, чи любить ласку.

— А що, не кожен любить ласку?

— Ні, не кожен. Не те, що не любить ласку, а буває людина ображена ласкою. Що вона потім боїться, тікає від тої ласки. Ото дивишся: від чого людина захворіла — тим і лікуй.

Треба підібрати до людини ключик. У першу чергу — якщо вона приходять до тебе з недовірою, або скептицизмом. Я це відчуваю. Спочатку мені було в таких випадках дуже важко, я внутрішньо ображалася. Тоді подумала: а чого мені ображатися. Я працюю, маю допомогти. А він чи вона що хоче — нехай думає. А як буде добре, спасибі скаже. І я так привчила себе, стала мудрішою, розумнішою...

А в лабораторії центру експериментальної інформотерапії мені було цікаво. Три роки бігала туди. Постійні експерименти, із захопленням це робила, лягала спати — думала, почала багато читати літератури, багато дала практика з пацієнтами — не так література, як люди.

Я дуже багато пізнала. Не тільки пізнала — відчула хворобу. Пропустила її через себе. Коли до мене приходила людина, я казала: ви нічого не говоріть, а я буду все за вас казати. І так захоплювалась, що спочатку говорила хворому все: що в нього, яка хвороба, а потім — як вона болить, як хворий почуває, як їсть, як спить. Це істинно — проникнути в душу і відчути біль

чужий на собі. То була колосальна школа, навчання.

Тепер, звичайно, я почала діяти по-іншому. Чому? Подумала: я далеко зайду — буду надто самовпевнена. А мені потрібно навчитися слухати людей. Якщо навчуся слухати людину, то буде набагато легше, набагато краще пізнати і зрозуміти її.

Тепер я людину розпитую. Якщо вона хвилюється, має проблеми не лише фізичного, а й сімейного, психологічного плану, то я торкаюсь і цих проблем, бо воно ж усе пов'язано. Людина відкривається, починає мені сповідатися, плакати, або там радитись, починаємо говорити про домашні проблеми. А тоді переходимо до проблем зі здоров'ям. Люди приходять не лише зі своїми хворобами, а й своїми клопотами іншими. Наприклад, приходили, щоб... причарувати.

— Причарувати? Не зрозумів. Щоб ви причарували?

— Ну, приходять: от я її люблю, а вона мене не любить. Допоміть мені причарувати.

— Ну, це вже насильство...

— Тут потрібно теж розібратися. Буває вина не тільки ж її чи його, а й — інших людей...

Америка знімає капелюха

У США була в мене зустріч з однією жінкою. Вона мені каже:

– Я не проти нетрадиційної медицини. Але я вірю своєму лікарю.

– А скільки ви років у нього лікуєтесь? – запитую.

– Тридцять п'ять...

Я нічого не сказала.

– Лікареві теж треба хліб їсти, – сміюся. Бо я намагаюсь, щоб людина чимдуж стала здоровою. Отакі ми наївні люди, порівняно з американцями.

Така анекдотична бувальщина. Чула її в Америці. Батька не було десь півроку. Син, також медик, вилікував його пацієнта. Приїздить батько. Через деякий час запитує: чого не приходять такий-то й такий-то? А син: «Я його вилікував». «Ну, й дурний! Ти ніколи не станеш справжнім лікарем».

Такі обстеження на комп'ютері за одну-дві години коштують дві тисячі доларів. «А ви за п'ятнадцять-двадцять хвилин сказали більше, ніж комп'ютер за дві години», – це мені теж там один лікар казав. Час і гроші! Так він підсумував.

– Скільки там платять за прийом у лікаря?

– Мабуть, по різному. Мені казали – 60 доларів. І якщо виписує доктор рецепт, якісь ліки, то йому десять відсотків вартості тих ліків платить аптека.

– Не розумію американців, – дивуюся. – Вони ж народ прагматичний. Тоді ж справді лікарі не зацікавлені добре й швидко лікувати!

– Операції вони добре роблять. Вартість у середньому 25–100 тисяч доларів. Є й складніші, дорожчі. Та не завжди й там помагають...

Познайомилась я там із Джоном – Іваном – українцем із діаспори, народився він у Флориді. Батько його – відомий у США письменник. Мову українську Джон добре знає. Захворів серйозно – пухлина мозку. Зробили йому операцію. Мав страшні головні болі, безсоння – знаєте як то після операції. Трепанацию зробили невдало. Сказали, що залишилось жити півроку.

Він якось дізнався через знайомих, що я гостюю у Вашингтоні. А запросив мене в США Григорій Костюк – відомий вчений, письменник, книжки його тепер і в нас виходять. Прочитав статтю в «Літературній Україні», де йшла мова й про мене. Була розмова з Джоном по телефону. Я запропонувала «спілкуватися» по телефо-

ну. Через кілька днів він зателефонував, повідомив, що перестала так сильно голова боліти, почав спати краще. Взагалі відчув себе здоровшим. І попросив приїхати до нього.

Я полетіла літаком. Ми працювали разом — не скажу, що це тільки моя робота. Багато спілкувалися. Він почав читати Біблію, вірити в Бога. Почував себе, порівняно непогано — запрошував мене в свій улюблений ресторан. Через тиждень я поїхала. Раз у місяць спілкувалися з ним по телефону. Живе після того вже два роки.

— Скільки йому зараз років?

— Десять тридцять два-тридцять чотири. Фізично був дуже здоровий чоловік.

— А яка причина пухлини, як ви думаєте?

— Він займався тривалий час комп'ютерами... Коли я, проглядаю людей, то видно, хто працює з такою технікою. Ви знаєте, яке випромінювання тоді від людини йде? Комп'ютери, рентген, навіть лампи денного світла впливають, коли люди з цим усім працюють довго. Приходять до мене — то висвічуються тоді таким світлом неприємним...

Якось до мене прийшла молода жінка — лікар. Я не знала, що вона рентгенолог. Вона зайшла, я глянула, кажу — ой, що ж це таке —

ви мене засліпили, не можу вас продивитися. Такий переді мною яскравий згусток вогню... Ви що, працюєте з рентгеном? — запитую.

— Так.

А Джон мені перед Великоднем телефонував, зі святом вітав. Домовились, що приїде колись він в Україну, сядемо біля Дніпра, опустимо ноги в воду, будемо мріяти... Жарти жартами, але вони — теж ліки. Він, звичайно, тепер у колясці, мало рухається — видалили ж частину мозку. Але — живе. А лікарі їхні вважали приреченим. Рідним сказали, щоб готувались до похоронів. А йому іще жити. Ось така історія...

Була в Америці ще одна зустріч — з досить цікавою дівчиною. Вчилася в університеті, дуже здібна. Захворіла на лейкемію. Зібрала гроші на лікування — 15 тисяч доларів за пересадку кісткового мозку. Я її проглядала — запросили мене в інститут національної медицини у Вашингтоні. Потім її привозили кілька разів туди, де я квартирувала.

Жахлива картина. Після пересадки імунна система була майже на нулі. Згодом вона померла. Не так від хвороби, як від опромінення — її ж весь час після операції опромінювали.

Коли з нею працювала, мені було дуже погано: я ж приймала на себе те все опромінен-

ня. В роті пересихало, як після Чорнобиля. І я сказала, що нічого не можу зробити – не треба її опромінювати. Я потім говорила про це лікарям. Мене там познайомили з директором Чорнобильського центру в Америці. Вольова така, енергійна жінка. Допомогала вона цій Юлії коштами, влаштувала її в лікарню. То я цій жінці сказала: не робіть Юлії нічого, не опромінюйте – ви побачите, наскільки зміняться її аналізи. І справді, вони тиждень дали їй спокій. Дівчині стало краще, болі ущухли. Вона, бідна, дуже страждала, страшенно мучилася від болю.

Коли я від'їздила, Юлія плакала, просила ще раз приїхати. Посиділи ми з нею, поговорили. Пообіцяла, що приїду через півроку, ми зустрінемось, будемо цілий місяць разом. Свята неправда – знала, що не побачимось... Вона почала плакати, теж десь інтуїтивно, мабуть, відчувала, що це остання наша зустріч.

– Вона живе?

– На жаль, померла. У неї була вторинна пухлина кісткового мозку. Красива така дівчина, 27 років. Так що й там трагедій вистачає...

Найскладніша – людина проста...

Поки ми говорили, я вас встигла прогля-

нути. Зараз подивимося лімфи... От бачите, – тепер чітко видно: ви недавно поїли, запрацювали активно й ваші лімфи. А лімфа покрита такою сіточкою. Наче листок, а на ньому – прожилки.

А є ще темніші прожилки – то кровonosні судини. Є жовчні – вони теж відрізняються від інших. Тому чітко видно, який орган не спрацьовує: чи жовчне відділення, чи кровonosна система, чи нервова. Бо нервова – по іншому висвічується, такими вузликами...

– Складна штука – людина...

– Коли дивишся – наче комп'ютер. Як відкриваєте телевізор – що ви там бачите? Купу різних проводів. Так і в людині. І мало того: лампочки ще висвічуються – кожний орган! Он ваші дві лімфи в лівому плечі вас турбують. Був лімфостаз, – нині тільки одна затверділа, ще не розсмокталася. Лімфа пульсує, грає, світиться...

– Давно Ви почали бачити органи? Років двадцять тому?

– Більше. Я почала бачити, але боялась говорити, бо скажуть – ненормальна якась. Аналізувала. Почала себе перевіряти. «У тебе болить ліва нирка? У тебе болить серце? А в нього голова болить з правого боку?» «Так!»

А практикувати почала років дванадцять

тому. Коли почала бачити ауру над людиною. Чому аура є різного кольору? Дивилася на людей, на ікони. Почала розуміти, що більшість іконописців бачили ауру – сяйво над головами людей, яке потім змальовували на іконах.

Почала вивчати і характер людини, звички, смаки. Через кілька років я вже могла сказати: ви за характером такий то? Ви любите те. «А як ви знаєте»? А по аурі. Тобто – ауродіагностика. Коли людина приходить збуджена, знервована, то по аурі це помітно. Як закохана – також видно. Дуже красива людина, коли закохана... А коли хвора – тоді страшно...

Кажуть – о, чорна аура. А то мудрість, пізнання. Є брудна, є сіра, а є – чорна аура. Ця людина – вчитель. Кожна аура відрізняється не тільки за духовністю, за сприйняттям добра чи зла, а й за фізичним станом людини.

От часто кажуть про «порчу». Я почала спостерігати за цим. Почала вивчати. Є таке явище! Біоболонка тоді розірвана в людини. Як тріснуло яйце... Були в мене такі люди. Небагато, але траплялися. Буває «порча». І в різних місцях. У чоловіків – спина. У жінок – це переважно нижня частина.

– А зіллям лікуєте?

– Я не біолог, іноді не знаю назви рослини, але від дотику, від сприйняття визначаю, що те зілля годиться для лікування не тільки саме такого то органу, а ще й – саме отієї людини. Ця рослина й людина перебувають в одному біополі, одному біоритмі. Люди ж – різні. Як одна чорна земля, а народжує різні квіти – червоні, зелені, жовті. Отакий скарб – наша земля. Таке диво – людина...

Євген Колодійчук,

*журналіст, письменник
2007 рік, Київ.*

Тамара Колотенко знайшла надійних друзів у США. 1993 рік.

Тамара Колотенко з українськими вченими: ліворуч – Валерій Петлін, праворуч – Михайло Курик. Київ. 2000 рік

Тамара Колотенко. Вашингтон. США. 1993 рік.

Тамара Колотенко, науковець Альберт Джонсон, архієпископ Миколай (зліва направо). Вашингтон. 1993 рік.

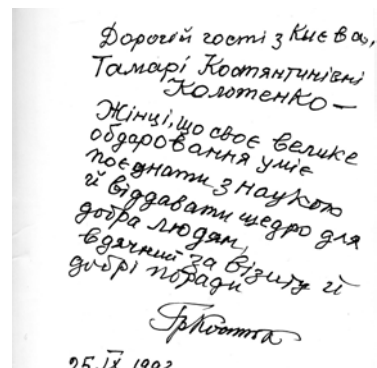

Тамара Колотенко під час зустрічі з архієпископом Миколаєм. Вашингтон. 1993 рік.

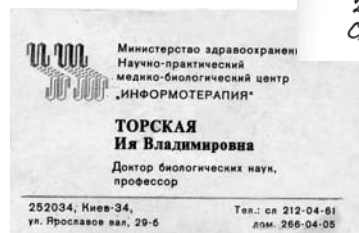

Тамара Колотенко в гостях у Григорія Костюка (другий ліворуч у другому ряду), відомого вченого, літературознавця. Перший ліворуч у другому ряду син Григорія Костюка – науковець Теодор Костюк. США. 1993 рік.

Подарунковий авторський напис Тамари Колотенко на книзі “Зустрічі і прощання” відомого ученого Григорія Костюка. Сільвер Спрінг. Штат Меріленд. США. 1993 рік.

25.ІХ.1993
Сільвер Спрінг, США

Візитівка доктора біологічних наук, професора Ії Торської для її друзів. Київ. 1992 рік.

Тамара Колотенко та Ніна Марченко (ліворуч) – заслужений художник України. Київ. 2011 рік.

**Тамара Колотенко (ліворуч) із вашингтонськими друзями.
Праворуч – Галина Джонсон. США. 1993 рік.**

**Тамара Колотенко (ліворуч) із місцевими лікарями під час
наукової конференції. Вашингтон. 1993 рік.**

Тамара Колотенко (ліворуч) та Галина Джонсон на дні народження діаспорянина Петра Одарченка (в центрі) - відомого літературознавця, мовознавця, критика. США. 1993 рік.

БУДЬТЕ ЗДОРОВІ!

При захворюванні верхніх дихальних шляхів

Треба взяти кору іви (верби) – природний аспірин, своєрідний рослинний антибіотик, корінь айру, листя шалфею, кору дуба, квіти липи, змішати всі компоненти, потім відварювати 5 хвилин та настоювати 2-3 години. Вживати по одній столовій ложці тричі на день до їди.

Можна ці компоненти відварювати окремо до 5 хвилин, так само настоювати 2-3 години і вживати по одній столовій ложці тричі на день до їди.

При ангіні, стоматиті цим відваром треба полоскати горло через 2-3 години.

Коли хворе горло, треба взяти 1 столову ложку кори дуба, трави душиці та кореню алтея лікарського (один до одного) залити склянкою кип'ятку і настояти 2-3 години. Після чого треба кілька днів полоскати горло 3-4 рази протягом дня.

Або ці компоненти: окремо кожну лікарську рослину: кору дуба, траву душиці та корінь алтея лікарського – 1 столову ложку – треба залити склянкою кип'ятку, настояти 2-3 години. Після чого треба кілька днів прополоскати горло 3-4 рази протягом дня.

Нижні дихальні шляхи

При коклюші, бронхіті, при сухому кашлі треба брати багульник болотний, листя кропиви, реп'яшка і робити настій. 1 столову ложку суміші залити склянкою кип'яченої води, настоювати 10 хвилин і пити по півсклянки до їди 5-6 разів на день.

При плевриті, бронхіті треба взяти: квіти мати й мачухи, бузини, траву споришу в рівних частинах і зробити суміш. Потім треба взяти 1 столову ложку суміші на 2 склянки води і кип'ятити 10 хвилин. Пити 3-4 рази в день протягом тижня.

При запаленні легень треба взяти траву чебрецю, корінь дивосилу високого в рівних частинах, потім взяти 1 чайну ложку суміші на склянку води закип'ятити, настояти 20 хвилин і приймати по столовій ложці через кожні 2 години протягом 3-х тижнів.

Під час лікування можна робити медову витяжку, якщо немає високої температури та алергії на мед. Медова витяжка готується так: 50 грам меду, одну чайну ложку солі-екстри змішати і намазати спину, грудну клітку і витягувати долонями 7-15 хвилин залежно від чутливості шкіри. Після чого змити витяжку теплою водою. Процедуру бажано повторити 7-10 сеансів.

При сильному кашлі готується відвар із квітів лісової мальви, мати й мачухи (в рівних дозах). Для цього 1 чайну ложку суміші треба залити склянкою кип'ятку, настояти 10 хвилин.

Приймати по 1 столовій ложці 3 рази в день натошак перед їдою за 15-20 хвилин. Під час лікування бажано робити компреси з пертертої однієї цибулини та одного яблука і класти на грудну клітку і на спину на ніч на 2 години.

Захворювання шлунково-кишкового тракту (ЖКТ)

При захворюванні кишківника при пониженій секреторній функції:

треба взяти траву споришу (6 ложок), листя розмарину (3 ложки), холодної м'яти (2 ложки) і підготувати суміш для відвару. Потім підготувати відвар – столову ложку на склянку

води, настояти 2-3 години і приймати за 20-30 хвилин до їди тричі на день.

При захворюванні шлунку (атрофії слизистої оболонки) помічні квіти чорнобривців і корінь пирію. Взяти їх у рівних дозах і підготувати відвар: 1 столову ложку суміші на півлітра води, кип'ятити 5 хвилин і приймати по півсклянки до їди три рази в день.

При запорах і тріщинах прямої кишки дуже ефективний корінь кінського щавлю, його треба розтерти в порошок (можна на кофемолці). Грам порошку треба взяти на кінчик ложки і запити водою за 15 хвилин перед їдою вранці і ввечері.

При геморої дуже помічна трава споришу. Свіжозелену траву прикладають до проміжностей. Із сухого споришу готують мікроклізми. Ефективні дуже споришеві свічі, які можна придбати в аптеках.

Дуже лікувальний каштан. Із квітів каштана роблять сік. На склянку води додають 25-30 капель, приймають натошак 2-3 рази в день. Плоди каштана настоюють на горілці. 25-30 капель на склянку води приймають 2-3 рази в день (або готують мікроклізми).

При геморої можна готувати відвар із листя кропиви малої, кори крушини, берези (в рів-

них дозах). 1 столову ложку суміші на 1 склянку води, відварювати 5-7 хвилин. Приймати по півсклянки тричі на день до їди.

Жовчогінні рецепти

Якщо немає виразки шлунку, можна приймати сік редьки з медом або з цукром, чайну ложку перед їдою протягом десяти днів.

Дуже сильний корінь та листя кульбаби (наш женьшень), ефективний при лікуванні підшлункової залози, сечових і жовчних міхурів, шлунково-кишкового тракту. Дозування: 1 ложка на склянку води заварюється 5 хвилин. Пити одну третю склянки до їди.

Корінь кульбаби і пирію помічні при виразці шлунку, захворюванні кишково-шлункового тракту. Спочатку готується суміш 1 до 1, 1 столова ложка на склянку води заварюється 5 хвилин. Приймається по півсклянки тричі на день за 20-30 хвилин до їди.

Ефективний жовчогінний збір: полин, безсмертник, звіробій, кукурудзяні рильця, спориш, польовий хвощ. У рівних дозах готується відвар: 1 столова ложка суміші на склянку води. Приймається 30-40 грам тричі на день за 20-30 хвилин до їди.

Полин – божа трава, відганяє міль, має сильні ефірні масла, очищає повітря, створює мікроклімат кімнати, приміщення.

При простудах, проносах, дизентирії, інвазіях (глисти) готують настої полину і приймають малими дозами – приймають столову ложку тричі на день за 20-30 хвилин до їди. Готують мікроклізми також малими дозами.

Полин настоюють на горілці, настоями лікують хворі суглоби (втирання).

При захворюванні опорно-рухового апарату

При відкладанні солей ефективний корінь петрушки, сельдеря. Добре робити салати. Можна приготувати суміш: взяти корінь петрушки (2-3), сельдеря (2 клубні) додати 2 лимони, перекрутити на м'ясорубці і додати півлітра меду. Тримати в холодильнику, вживати вранці і ввечері, запивати водою теплою, якщо понижена секреторна функція, якщо підвищена – запивати холодною водою.

Корегує такий засіб серцеві судини і зір.

Якщо хворі суглоби ніг, треба взяти 1 сире яйце, 2 столові ложки оцету, 100 грам вершкового масла, зробити крем і класти компреси на суглоби на ніч у домашніх умовах.

Свинна жовч змішується з гречаним борошном, готуються млинчики, висушуються і розтираються в порошок, яким посипають рани при опіках, виразкових язвах. Особливо ефективні вони при захворюванні цукровим діабетом, коли дуже повільно заживають рани.

Дуже ефективний засіб для промивання ран молочне вапно (розчинник погашеного вапна - вода), заварене на м'яті.

Можна класти на рани компреси, виготовлені мазі зі сметани і білка яйця.

Корости, псоріаз можна лікувати так:

готують відвар у рівних дозах із полину, материнки (трава), кореня фіалки, і роблять примочки на шкіру.

Дуже ефективна при шкірних захворюваннях підготовлена мазь із 3% цинкової мазі і фракції АСД (їх можна придбати в готовому вигляді у ветаптеках). Нею мажуть хворі місця.

Випадання волосся

Береться житнє борошно (6 столових ложок), 2 столові ложки сірки (продається в аптеках), 2-3 столові ложки оцету. Готується суспензія і втирається у шкіру на 1-2 години. Голову

тримати треба в теплі. Промивити волосся відваром кропиви, кореня лопуха.

Роблять ще мазі із сірки, соку лимона та смальцю і втирають у хворі місця на 2 години, після чого змивають волосся відваром ромашки.

Якщо струп на обличчі, пігментні плями, можна використовувати названі вище рецепти. Ефективна суспензія із соку подорожника (можна придбати в аптеках), перетертого насіння дині і теплої води. Використовується як компреси в будь-який час.

При ластовинні ефективна разова маска з перетертого насіння дині, крохмалу (в рівних дозах), які треба розвести кип'яченою водою. Маски вибілюють шкіру, їх можна повторювати.

Ще добра маска із сирого білка яйця, змішаного з борошном. Маска вибілює і підтягує шкіру, особливо підборіддя, очей.

Судини головного мозку і кардіосудини

При захворюванні судин треба взяти: хвойні голочки сосни або ялини, їх можна змішувати (2-3 столові ложки), додати 2 столові ложки плодів шипшини і 1 столову ложку лушпиння цибулі. Цю суміш прокип'ятити в півлітрі води 10-15 хвилин, вилити в термос і на-

стояти 6-8 годин. Приймати по півсклянки 2-3 рази в день протягом 10 днів.

Зробити 10 днів перерви і повторити процедуру, знову зробити перерву і ще раз повторити процедуру.

Дуже корисні плоди бояришника та шипшини, з яких треба робити відвар і приймати по півсклянки тричі на день протягом двох – трьох місяців.

Ефективна ягода калини. Перекручується з кісточками з цукром чи з медом і вживається 1-2 столових ложки до чаю.

При тромбофлібітах, варикозному розширенні вен у першу чергу використовують плоди каштана. Його настоюють на горілці і кладуть компреси, або роблять відвари і приймають по 2-3 рази в день за 20-30 хвилин до їди.

При цих захворюваннях дуже ефективний засіб, приготовлений із яблучного оцету (півлітра оцету) та 5-6 молотих шкарлуп яєць. Приймається по столовій ложці три рази в день, можна додавати до чаю, або прикладати компреси у зручний для хворого час.

Сам по собі дуже ефективний польовий хвощ, у ньому багато кремнію. З нього можна готувати відвари, класти компреси.

Якщо перетертий хрін змішати з перетертою морквою і червоним буряком, то цей засіб можна приймати по чайній ложці 2 рази в день за 20-30 хвилин до їди, або класти компреси.

ЗМІСТ

ДО ІНШИХ БЕРЕГІВ	5
УПОРЯДКУЙ СЕБЕ І СВОЮ ПЛАНЕТУ	31
ЕФЕКТ ЦІЛИТЕЛЬНОСТІ	
ЯК ЕНЕРГОІНФОРМАЦІЙНА ВЗАЄМОДІЯ	63
ФЕНОМЕН ТАМАРИ КОЛОТЕНКО	71
ТАКЕ ДИВО – ЛЮДИНА	87
БУДЬТЕ ЗДОРОВІ	129

ІНФОРМАЦІЙНО-ПОПУЛЯРНЕ ВИДАННЯ

Упорядник та редактор - *Т.В. Шаповаленко*

Художнє оформлення – *О. А. Волненко*

Комп'ютерна верстка – *В.В. Жигун*

Таїсія Шаповаленко

Бачу ваш біль. – К. : Видавництво, 2012. - 138 с.

ISBN

До книги «Бачу ваш біль» увійшли публікації про феномен лікаря-цілителя Тамари Колотенко, надруковані останніми роками в періодичних виданнях. Автори публікацій – далекі від містики – пропонують читачеві цікаві факти, роздуми, наукові розвідки, що стосуються сфери екстрасенсорики, біоенергетики, медицини. У книзі вміщено рецепти, яким віддає перевагу у своїй роботі лікар Тамара Колотенко.

ББК 53.53.+28.071(4УКР)я43

Підписано до друку 05.08.2011

Формат 60x84/16. Умовн. друк.арк. 8.

Віддруковано: